

push back

YUNANİSTAN TÜRKİYE
SINIRINDA GERİ İTME

44

FRONTEX YETKİLİLERİ İLE MASKELİ
ÇETELER BİRLİKTE ÇALIŞIYOR

54

YUNAN POLİSLERİ BİZİ SURİYELİ
KAÇAKÇILARA TESLİM ETTİ;
ONLAR DA BİZİ TÜRKİYE'YE GERİ İTTİLER

İÇİNDEKİLER

4

ÖZET

6

METOD

7

HİZMET HAREKETİNE UYGULANAN İNSANLIĞA
KARŞI SUÇLARIN RAPORLAŞTIRILMASI
TOPLUMSAL BELLEK VE HAFIZA KÜLTÜRÜNÜN
ÖNEMİ

8

I.BÖLÜM
TÜRKİYE-YUNANİSTAN ARASINDA HİZMET
HAREKETİ MENSUPLARININ DURUMU

9

YUNANİSTAN VE AVRUPA'YA YÖNELİK
GÖÇ HAREKETİ

10

TÜRKİYEDEKİ AĞIR İNSAN HAKLARI İHLALLERİ
SİSTEMATİK İŞKENCE- ZORLA KAYBEDİLME VE
SOSYAL ÖLÜME TERKETME

12

II.BÖLÜM
ULUSAL VE ULUSLARARASI HUKUK

13

YUNANİSTAN ANAYASASI MADDE 28

14

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER MÜLTECİLERİN
HUKUKİ STATÜSÜNE İLİŞKİN SÖZLEŞME

16

İNSAN HAKLARI EVRENSEL BİLDİRGESİ

17

AVRUPA BİRLİĞİ TEMEL HAKLAR ŞARTI

19

III.BÖLÜM
OLAYLAR-ŞAHİTLER-YAŞANMIŞ
GERÇEK HİKAYELER

20

ARKAMIZDAKİ ÜNİFORMALILAR
YAŞASIN ERDOĞAN DİYE
BAĞIRIYORLARDI

22

YUNAN POLİSLERİ VE FRONTEX İÇİN
ÇALIŞAN ÇETEYE TESLİM EDİLDİLER
ONLAR DA TÜRKİYE TARAFINA GERİ İTTİ

23

AFGAN KAÇAKÇILAR TARAFINDAN
GERİ İTİLDİK

24

SADECE ALT İÇ ÇAMAŞIRIMIZLA
BIRAKTILAR HERŞEYLERİMİZİ
SOYDULAR- ÇIRILÇIPLAK BIRAKTILAR

25

ÇIRILÇIPLAK SOYUP KABA DAYAKTAN
GEÇİRİLDİLER- ARKAMIZDAN YAŞASIN
ERDOĞAN DİYE BAĞIRDILAR

26

BİZİ ÇIRILÇIPLAK SOYDULAR: PAKİSTANLI
VE AFGANLARIN ELİNE TESLİM EDİP GERİ
İTTİLER

27

BÜTÜN HERŞEYİMİZİ SOYDULAR

28

AFGANLAR TARAFINDAN GERİ İTİLDİK

29

ÇIRILÇIPLAK SOYULDUK YAŞASIN
ERDOĞAN SLOGANLARI İLE GERİ İTİLDİK

32

O GÜNÜ YAŞAMAK İSTEMEM. O GÜN
TRAVMA YARATTI BENDE

35

MANEVİ OLARAK PERİŞAN
VAZİYETTEYİM. YAŞADIKLARIMDAN
DOLAYI KENDİMİ TOPARLAYAMADIM.
SAĞLIĞIM BOZULDU

38

İKİ KEZ GERİ İTME YAŞADIM

42

YUNAN POLİSİ İLE TÜRK POLİSİ
KOORDİNELİ ÇALIŞIYOR

43

YUNAN TARAFI İLE TÜRK TARAFI
BİRLİKTE ÇALIŞIYOR

44

FRONTEX YETKİLİLERİ İLE MASKELİ
ÇETELER BİRLİKTE ÇALIŞIYOR

46

BİZE SİLAH DOĞRULTTULAR
ÖLECEĞİMDEN KORKTUK

47

TEKME, YUMRUK... BİZİ DÖVERKEN
BAZILARI TÜRKÇE KÜFÜRLER
EDİYORLARDI

49

ÖMRÜMÜN EN UZUN DÖRT SAATİ

54

YUNAN POLİSLERİ BİZİ SURİYELİ
KAÇAKÇILARA TESLİM ETTİ;
ONLAR DA BİZİ TÜRKİYE'YE GERİ İTTİLER

ÖZET

Bu rapor, Türkiye-Yunanistan sınırında yaşanan göçmen sorunları ile otoriter Türkiye Cumhuriyeti Hükümetinden kaçarak Avrupa ülkelerine sığınmaya çalışan Türkiyeli politik mültecilerin durumlarına dikkat çekmek amacıyla hazırlanmıştır.

Modern demokratik değerlerden giderek uzaklaşan ve hızla kleptokratik otoriter bir yönetim haline dönüşen Türkiye’de, Hizmet Hareketi mensupları, Aleviler ve Kürt vatandaşlara yönelik olarak baskı ve hukuk dışı uygulamalar, muhalif toplum kesimleri için Türkiye’de yaşamının katlanılamaz bir hale dönüşmesine yol açmıştır.

Türkiye de istatistiklere göre 2015 yılından bu zamana kadar 2 milyon vatandaşa terör örgütü üyeliği gerekçesi ile soruşturma açılmış olup 250 bine yakın kamu görevlisi de görevlerinden uzaklaştırılmıştır. 4500 hakim ve savcının işine son verilmiş ve siyasi iktidara tam biat eden kişilerden oluşan bir yargı sistemi kurulmuştur. Uluslararası kuruluşların¹ ve devletlerin² insan hakları raporlarında da ifade edildiği üzere Türkiye de sistematik ve organize bir işkence sistemi yürütülmektedir. Birleşmiş Milletler tarafından verilen kararlarda, Türkiye’de muhalif kesimlere yönelik olarak insanlığa karşı suç sayılabilecek nitelikte eylemler uygulandığı rapor altına alınmıştır³. Hapishanelerdeki kadın ve yanlarındaki 0-6 yaş grubu çocuk sayısı giderek artış göstermektedir. Tedavilerinin yapılmasına izin verilmediği için pek çok mahkum hapishanelerde zor şartlarda hayatta kalmaya çalışmakta ve yeterli sağlık hizmetlerine ulaşamamaktadır. 2016 yılı sonrasında 15 Üniversite kapatılırken on binlerce kitap yasaklanmış, binlerce vakıf ve dernek kapatılmıştır⁴.

Erdoğan Hükümetine muhalif toplum kesimleri, abone oldukları gazete ve dergiler, üye oldukları sendika, dernek ve vakıflar, bağışta bulundukları sosyal oluşumlar, eğitim gördükleri okullar gibi tamamen yasal sayılan eylemlerinden dolayı suçlu bulunup, terör örgütü üyeliği iddiası ile uzun süreli hapis cezalarına mahkum edilmektedir.

Türkiye’de yaşayan ve bu ağır şartlarda hayatta kalmaya çalışan muhalif insanlar, politik mülteci statüsünde Ege Denizi ve Meriç nehri yolu ile Yunanistan üzerinden Avrupa ülkelerine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Bu kişiler ekonomik mülteci değil, Erdoğan iktidarı tarafından düşman olarak görülen politik mülteci statüsündeki kişilerdir. Uluslararası insan hakları belgeleri, politik mülteci statüsündeki kişilere hukuki koruma statüsü tanınmasına ve gerek Yunanistan ve gerekse Avrupa demokrasileri, bu anlaşmaları onaylayarak iç hukuk sistemlerine dahil etmelerine rağmen Türkiye’den kaçan ve Yunanistan’a sığınan politik mülteciler, Türkiye tarafına geri itilmekte ve bu geri itmenin sonucunda Türk güvenlik kuvvetleri tarafından yakalanarak hapis cezalarına mahkum edilmektedir.

Bu rapor, Ortadoğu coğrafyasından Avrupa ülkelerine yönelik olarak Yunanistan’ın maruz kaldığı göçmen krizi ile birlikte Türkiye’den kaçan politik mültecilerin durumlarına dikkat çekmek amacıyla hazırlanmıştır. Mevcut göçmen krizinde geline nokta, Yunanistan’ın sınırlarını koruma endişesi, uluslararası insan hakları belgeleri ve sözleşmelerin politik mülteciler açısından tanıdığı güvenceler ve hukuki durum, Türkiye’li politik mültecilerin yaşamış oldukları ağır insan hakları ihlalleri ile Yunanistana sığınan Türk politik mültecilerin yaşamış oldukları geri itme deneyimleri bizzat olayların kahramanları ve yakın akrabalarının tanıklıkları ve ifadeleri ile rapor altına alınarak metin haline getirilmiştir. Bu geri itme olayları sırasında boğulan, hayatını kaybeden Türk vatandaşları bulunduğu gibi, Avrupa ülkelerinin vatandaşı oldukları veya Avrupa ülkelerinde oturma hakları olduğu halde yasal yollardan Türkiye’den çıkmalarına izin verilmediği için Yunanistan’a sığınan ancak buradan geri itilen kişiler de bulunmaktadır. Almanya veya Fransa vatandaşı olmasına rağmen, Türkiye’den yasal yollardan çıkmalarına izin verilmediği için Yunanistan’a sığınan ve ancak buna rağmen geri itilen Avrupa Birliği ülkeleri vatandaşları mağdurlar dahi bulunmaktadır.

1.<https://www.hrw.org/world-report/2021/country-chapters/turkey>

2.<https://www.state.gov/reports/2020-country-reports-on-human-rights-practices/turkey/>

3.Human Rights Council Working Group on Arbitrary Detention, Opinion No. 51/2020 concerning Arif Komiş, Ülkü Komiş and four minors whose names are known to the Working Group (Malaysia and Turkey)

4.Human Rights Council Working Group on Arbitrary Detention, Opinions adopted by the Working Group on Arbitrary Detention at its eighty-ninth session, 23–27 November 2020 Opinion No. 67/2020 concerning Ahmet Dinçer Sakaoğlu (Turkey)

5.Human Rights Council Working Group on Arbitrary Detention, Opinions adopted by the Working Group on Arbitrary Detention at its eighty-ninth session, 23–27 November 2020 Opinion No. 66/2020 concerning Levent Kart (Turkey)

6.<https://stockholmcf.org/turkey-kosovo-violated-fundamental-rights-of-expelled-teachers-un-working-group/>

7.[https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL\(2016\)039-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/?pdf=CDL(2016)039-e)

8.<https://tr.euronews.com/2020/09/10/yunanistan-kamuflej-ve-silah-kisilerin-meric-nehri-ne-b-rakt-g-turk-gocmen-kay-p>

9.<https://www.ardmediathek.de/video/panorama-3/bremer-denunziant-erdogans-langer-arm-nach-deutschland/ndr/>

METOD

Bu raporda yer alan olay ve anlatımlar, birebir geri itme yaşayan mağdurlarla görüşülerek hazırlanmıştır. Raporda bahsi geçen olaylarla ilgili kimlik bilgileri gizli tutulmuş olup herhangi bir uluslararası araştırma veya soruşturmaya konu olması halinde mağdurların kimlik ve iletişim bilgileri gerekli örgütlerle memnuniyetle paylaşılacaktır.

Geri itmeye maruz kalmış mağdurların büyük kısmı Türk Güvenlik Kuvvetleri tarafından gözaltına alınmalarını müteakip mahkemelerce tutuklanmakta olup mağdurların çoğunluğu halen hapisanelerdedir. Bu mağdurların hapisaneden yazdıkları mektuplar ya da yakınlarına göndermiş oldukları anlatım ve belgelerden hareketle tüm yaşanan olaylar metin haline getirilmiştir.

Mağdurların bir kısmı, Türk Güvenlik Kuvvetlerine yakalanmadan tekrar evlerine geri dönebilmiş kişilerdir.

Diğer bir kısım mağdurlar ise, ilk geri itilme tecrübesinin ardından 2. veya 3. defa denemeleri neticesinde Türk ve Yunan güvenlik kuvvetlerine yakalanmadan Avrupa ülkelerine ulaşabilmiş ve Avrupa da aile birleşimi kararları neticesinde oturma sahibi olan kişilerin tanıklıklarına dayanmaktadır.

Raporun hazırlanması aşamasında Türkiyeli politik mültecilerin avukatlıklarını üstlenen ve Yunanistan da bulunan avukatların tanıklıklarına da başvurulmuştur. Ayrıca Yunanistan Barolar Birliği Başkanı ile Atina da yapılan görüşmeler çerçevesinde Yunanistanın hassasiyetleri, sınır ve ülke güvenliği endişesi ile Yunanistanın ilk kez karşılaştığı ve Türkiyeden kaçmak zorunda kalan Hizmet Hareketi mensubu mültecilerin durumu hakkında fikir alışverişinde bulunulmuştur.

Yunanistan devleti tüm idari ve yargı kurumları ile Pushback iddialarını kabul etmemekte ve kesin bir dille reddetmektedir. Aynı şekilde Avrupa Sınır Koruma Teşkilatı Frontex yetkilileri de Yunanistan daki Pushback iddialarını inkar etmektedir. Geride delil bırakılmasını engellemek amacıyla çoğunlukla sınır bölgelerinde mültecilerin tüm eşyalarına ve özellikle elektronik iletişim araçlarına el konulmaktadır. Pushback uygulamalarında çoğunlukla Afgan veya Suriyeli taşeron mafyatik gruplar kullanılarak mültecilere yönelik kaba dayak, soyma, işkence pratikleri uygulanmaktadır. Tüm bu uygulamalar Yunanistan güvenlik görevlileri ile Frontex yetkililerinin bilgisi ve gözetimleri çerçevesinde yürütülmektedir.

Bu rapor, gerçek hayat hikayelerinden hareketle Türkiye Yunanistan sınırında yaşanan ağır insan hakları ihlallerini ve Pushback uygulamalarını delillendirmeyi amaçlamaktadır. Bu raporda yer alan hikayeler, mağdurlarla birebir görüşen Rana Özçelik ve Yaşar Demircioğlu tarafından kaleme alınmıştır.

HİZMET HAREKETİNE UYGULANAN İNSANLIĞA KARŞI SUÇLARIN RAPORLAŞTIRILMASI TOPLUMSAL BELLEK VE HAFIZA KÜLTÜRÜNÜN ÖNEMİ

Hafıza ve bellek çalışmaları, baskı ve zulüm dönemlerine ilişkin olarak, bireylerin ve toplulukların geçmişte yaşanan travmatik olaylarla olan ilişkisini inceleyen disiplinlerarası bir araştırma alanıdır. Amaç, bireylerin ve toplumların geçmişle nasıl yüzleştiklerini, travmatik deneyimlerini nasıl hatırladıklarını ve bu hatırlamanın kimlik, politika ve kültürel anlamda nasıl şekillendiğini anlamaktır.

Mağdurların tanıklıkları, zulüm dönemlerinin bellek çalışmalarında önemli bir yer tutar. Hafıza ve bellek kültürü, devletlerin resmi ve politik tarih söylemlerine karşı bir başkaldırıdır. Sözlü tarih projeleriyle bireylerin kişisel deneyimlerine dayalı bir hafıza inşa edilir. Sözlü tarih, mağdurların sesini duyurmak ve yazılı tarihin dışladığı hikayeleri görünür kılmak açısından çok önemlidir. Bu yolla; travmatik deneyimlere dair bireysel hikayeler kaydedilmekte, mağdurların kendilerini ifade etmeleri için bir alan yaratılır ve resmi tarih yazımının dışında alternatif anlatılar geliştirilir.

Özellikle otoriter yönetimler Hafızanın Politize Edilmesi ve resmi tarih söylemi yolu ile toplumdaki travmatik olayları ya da geçmiş dönemleri manipüle ederek ideolojik bir amaçla yeniden yorumlama eğilimindedir. Hafızanın politize edilmesi, resmi tarih yazımı ve kolektif belleğin yönlendirilmesiyle ilgilidir. Gerçek hikayeler ve tanıklıklar devletin resmi söylemi ve hafızanın politize edilmesine karşı en güçlü araçlardan biridir. Hafızanın politize edilmesi, özellikle resmi tarih yazımında baskın bir rol oynar. Devletler genellikle belli bir olayı unutturmak ya da sadece belirli bir çerçevede hatırlanmasını sağlamak için politikalar geliştirebilir. Türkiye’de resmi tarih yazımı genellikle mağdurların hikayelerini dışlamış ya da bastırmıştır. İnsan hakları örgütleri, mağdur yakınları ve sanatçılar bu sessizlikle mücadele etmek için hafıza aktivizmi yürütmektedir.

Hafıza Çalışmaları sayesinde; geçmişte yaşanan zulüm ve şiddetin tanıklar ve belgelerle ortaya çıkarılması, geçmişle yüzleşme sürecinde, faillerin hesap vermesi ve mağdurların haklarının teslim edilmesi ve geçmişle yüzleşerek ve hafızayı inşa ederek gelecekte benzer olayların yaşanmasını önlenmesi amaçlanmaktadır. Hafıza ve bellek kültürü; travmatik olayların sonraki kuşaklara aktarılması açısından da büyük önem taşır.

Türk Devleti tarafından birinci derecede hedef alınan ve insanlığa karşı suçların mağduru konumunda bulunan Hizmet Hareketi gönüllüleri, tüm dünya genelinde zorla kaybedilme, işkence, toplu gözaltı ve tutuklama, nefret söylemi, şeytanlaştırma ve düşmanlaştırma, sosyal soykırım gibi devlet şiddeti ile karşı karşıya kalmaktadır.

Bu çalışma, ülkelerinde sosyal soykırıma ve insanlığa karşı işlenen suçlara maruz kalan Hizmet Hareketi mensuplarının Türkiye-Yunanistan sınırında yaşamış oldukları geri itme/pushback uygulamalarını tarihe not etme ve bir bellek kültürü oluşturma amacı ile mağdurların tanıklıklarına dayanılarak hazırlanmıştır.

I BÖLÜM

**TÜRKİYE-YUNANİSTAN
ARASINDA
HİZMET HAREKETİ
MENSUPLARININ DURUMU**

YUNANİSTAN VE AVRUPA'YA YÖNELİK GÖÇ HAREKETİ

Son 15 yıl içerisinde Suriye, Irak, Afganistan, İran ve diğer Ortadoğu ülkelerinde yaşanan siyasi ve ekonomik sorunlar nedeniyle yüzbinlerce insan kendi evinden ve vatanından ayrılarak düzensiz göçmen şeklinde Türkiye ve Avrupa ülkelerine göç etmeye başlamıştır. Bu göç hareketi, Avrupa Birliği'nin doğal sınırı olan Yunanistan üzerinde büyük bir yük meydana getirmektedir. Gerek Meriç ve gerekse Ege Denizi ve adalar üzerinden Yunanistan ve Avrupa ülkelerine yoğun bir mülteci akını yaşanmaktadır.

2015 yılında Suriye iç savaşı, ISID ve EL KAIDE saldırıları nedeniyle başta Almanya olmak üzere diğer Avrupa Birliği ülkelerinin yapmış olduğu insani girişimler sonucunda milyonlarca insanın Avrupa ülkelerine güvenli göç ve yerleştirilmesi sağlanmıştır. Ancak Ortadoğu coğrafyasında yaşanan siyasi belirsizlikler ve özellikle Afrika ve Ortadoğu ülkelerinden, daha iyi bir yaşam imkanına ve ekonomik imkanlara sahip olma amacıyla yüzbinlerce insanın Yunanistan üzerinden Avrupa Birliği ülkelerine ulaşma isteğine yönelik iltica akını, halen yasadışı yollardan devam etmektedir.

2015'te yaklaşık bir milyon mülteci, Ege ve Akdeniz'i aşarak, yeni ve güvenli bir başlangıç yapmak için Avrupa'ya sığınmıştır. Bu mültecilerin çoğu başta Suriye olmak üzere, Irak, Afganistan ve Somali'deki çatışma ortamlarından kaçmak zorunda kalmışlardır. Avrupa'ya mülteci akını kış aylarında bile yoğun şekilde devam etmektedir. Uluslararası Göç Örgütü'nün verilerine göre, 2015 yılı ve sonrasında Avrupa İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana yaşanan en büyük mülteci kriziyle karşı karşıya kalmıştır. Birleşmiş Milletler Mülteciler Dairesi'nin raporlarına göre Ortadoğu ve Kuzey Afrikada da yaşanan siyasi belirsizlikler ve iç savaşlar sonucu dünya mülteci nüfusu 20 milyonu aşmıştır. Mültecilerin ülkelere geri dönüş oranı da son 30 yılın en düşük seviyesine ulaşmıştır. Bu, mültecilerin yakın zamanda ülkelere geri dönüşe başlamayacaklarının da bir göstergesidir.

Yunanistan, Avrupa Birliği'nin doğal sınırı konumundadır ve Avrupa Birliği, güney doğu sınırları itibari ile Yunanistandan başlamaktadır. Yunanistan bu yönü ile Avrupa Birliği'nin Asya ve

Ortadoğudan gelen göç dalgasına karşı ilk giriş sınır kapısıdır.

10 yıla yakın bir süredir devam eden Suriye iç savaşı, El Kaide ve ISID saldırıları ciddi bir göç hareketine neden olmuştur. Türkiye ile Avrupa Birliği arasında 18 Mart 2016 tarihinde geri kabul anlaşması imzalanmış ve bu sözleşme ile kaçak yollarla Avrupa'ya geçen mülteci ve sığınmacıların Türkiye'ye iadesini öngörülmüştür.

Ancak Avrupa'daki yaşam şartlarının, Türkiye ile karşılaştırılamayacak şekilde ileri düzeyde olması ve Türkiye'de artan yabancı düşmanlığı ve ülke ekonomisinin giderek çökmesi nedeniyle Asya ve Ortadoğu dan gelenlerin hedefi yine Avrupa ülkeleri olarak kalmaya devam etmiştir. Buna bir de, Türkiye'nin giderek otoriterleşmesi ve Türk muhaliflere yönelik artan zulüm ve baskılar nedeniyle Türkiye den kaçmak isteyen mülteciler eklenince Yunanistan, Avrupa ya açılan en önemli geçiş ülkesi konumuna yerleşmiştir.

Bu düzensiz ve yasadışı göç hareketi Yunanistan üzerinde büyük bir baskı oluşturmaktadır. Yunanistanın kendi ekonomik imkanları ile bu kadar yoğun bir göç dalgasını karşılayabilmesi ve bu insanlara sağlıklı ve güvenli bir barınma imkanı sağlaması da doğal olarak düşünülemez. Yunanistanın sınır güvenliği ve sınırlarını koruma hakkı ile insani nedenlerle ülkelerini terk etmek zorunda kalan ve Yunanistana yoğun bir şekilde sığınan mültecilerin özgürlük ve güvenlik hakları arasında bir denge kurulması gerekmektedir.

Ortadoğu ve Afrika ülkelerinden gerçekleşen bu göç hareketi yanında son yıllarda otoriterleşen ve demokratik standartlardan uzaklaşan Türkiye'den de Yunanistana yönelik yoğun bir göç hareketi yaşanmaktadır. Özellikle 2016 tarihinde yaşanan sözde bir darbe kalkışması sonrası Erdoğan iktidarı yoğun bir otoriterleşme sürecine girmiş ve gerek ülkesinde bulunan muhalif gruplar ve gerekse başta Yunanistan olmak üzere Avrupa Birliği ülkeleri için giderek artan uluslararası bir tehdit halini almaya başlamıştır. Erdoğan iktidarı Türkiye üzerinden gerçekleşen mülteci geçişini Avrupa ya karşı bir tehdit ve şantaj unsuru olarak kullanmaktadır.

A woman with long brown hair, wearing a white, flowing dress, is floating underwater. Her arms are outstretched, and her head is tilted back. The water is a deep teal color, and there are many bubbles and light reflections around her. The overall mood is somber and evocative.

**TÜRKİYEDEKİ AĞIR İNSAN HAKLARI
İHLALLERİ
SİSTEMATİK İŞKENCE-ZORLA KAYBEDİLME
VE SOSYAL ÖLÜME TERKETME**

Otoriter Erdoğan iktidarına muhalif olan insanların uğramış oldukları hukuk dışı takibat ve tutuklamalar nedeniyle Türkiyeden, yoğun bir göç hareketi başlamıştır. Bu göç hareketinin hemen hemen tamamı Ege Denizi ve Meriç nehri yoluyla Yunanistan üzerinden gerçekleştirilmektedir. Türk Hükümetine muhalif konumunda olan bu insanlar, genellikle Türkiye sınırları içerisinde evlerde saklanmakta, sahte kimliklerle yakalanmamaya çalışmaktadırlar. Türkiyede yakalanmaları halinde terör örgütü üyesi oldukları gerekçesi ile işkence ve kötü muamele ile karşı karşıya kalmakta ve uzun gözaltı ve tutukluluk süreleri sonrasında hapis cezalarına mahkum edilmektedirler.

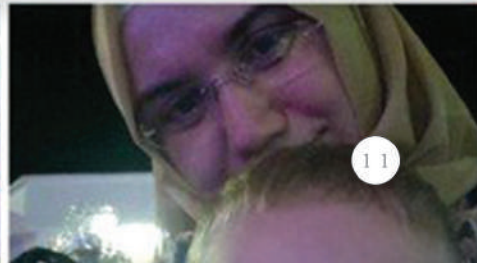
2016 tarihinden itibaren darbeden sorumlu tutulan Hizmet Hareketi mensuplarına yönelik yoğun bir gözaltı ve tutuklama süreci başlatılmıştır. Pekçok Hizmet Hareketi mensubu ağır işkencelere ve insan hakları ihlallerine maruz kalmaktadır. Adam kaçırmaya, zorla kaybedilme, tecavüz, dayak vücut bütünlüğünü bozacak şekilde kötü muamele ve işkencelere maruz kalma gibi suçlar Hizmet Hareketi mensuplarının yoğun olarak karşılaştıkları eylemler arasındadır.

Darbe girişimi sonrası yaklaşık 2,2 milyon kişiye terör soruşturması açılarak yüzbinlerce Hizmet Hareketi mensubu tutuklanmıştır. Yaklaşık 250.000 kamu görevlisi memuriyetlerinden ihraç edilmiştir. 15 Üniversite, binlerce vakıf ve dernek kapatılmıştır. Hizmet Hareketi mensuplarına yönelik yoğun bir takip ve tutuklama kampanyası, yeni açılan soruşturmalarla devam ettirilmektedir. Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komitesi pekçok kararında Hizmet Hareketi mensuplarına yönelik, insanlığa karşı suç niteliğine ulaşan baskı ve işkencelerin devam ettiğini kayıt altına almıştır.

Bu nedenlerle Yunanistana sığınan Türk muhalifler, POLİTİK MÜLTECİ statüsündedir. Bu politik mülteciler, sınırda yakalanmaları veya Yunanistan devleti tarafından Türk makamlarına teslim edilmeleri halinde mutlak surette tutuklanmakta ve hapis cezalarına mahkum edilmektedirler. Türkiyeden kaçan muhalif insanlar, ekonomik bir refaha ve daha iyi yaşam standartlarına kavuşmak için değil, işkence, kötü muamele, hapis vb. muamelelerle karşılaşmamak amacıyla ve politik sebeplerle ülkelerinden ayrılmaktadırlar. Türk Hükümetinden kaçmak için Ege Denizi ve Meriç Nehri üzerinden Yunanistana geçmek isteyen Türkiye kökenli mülteciler de çoğu zaman trajik hikayelerle hayatlarını kaybetmektedirler.

İçlerinde küçük çocukların ve kadınların da bulunduğu Erdoğan muhalifi pekçok politik sığınmacı, Ege ve Meriç üzerinden Yunanistana geçmeye çalışırken çoğu zaman kötü hava şartları ve teknelerinin alabora olması nedeniyle hayatlarını kaybetmektedir. **Hiçbir aile, Türkiye de işkence, kötü muamele, zorla kaybedilme, sosyal ölüme terk edilme gibi insanlık dışı muamelelere maruz kalmasa, yanlarında küçük çocukları ile bu riskli ve zorlu yolculuğa çıkmaz. Bu nedenle Türk muhalifler, „daha iyi bir ekonomik refaha ve ekonomik imkanlara sahip olmak için değil“, uzun süreli hapis, işkence ve bir sosyal soykırımdan kaçtıkları için bu yolculuklara çıkan POLİTİK MÜLTECİLERDİR.**

Bu insanların büyük bir kısmı, üniversite mezunu, doktor, avukat, mühendis, öğretmen gibi nitelikli mesleklerle sahip insanlardır. Bulundukları ülkelere ekonomik olarak yük olabilecek insanlar değil tam aksine bulundukları ülkelere katkı sağlayabilecek ve kolayca entegre olabilecek insanlardır.

BÖLÜM

ULUSAL VE ULUSLARARASI HUKUK

YUNANİSTAN ANAYASASI

MADDE 28

Yunanistan, Birleşmiş Milletler Sözleşmelerine taraf demokratik bir ülkedir. Aynı zamanda Avrupa Birliğinin de üyesidir. Anayasası gereği Yunanistan, uluslararası hukukun üstünlüğünü kabul etmiş, uluslararası hukuka açık ve uluslararası hukuka karşı dostluk ilkelerini temel ilkeler olarak kabul etmiş bir ülkedir. Bu nedenle Yunanistan tarafından kabul edilen ve imzalanan uluslararası hukukun ve anlaşmaların, Yunanistan devleti açısından üstünlüğü ve önceliği esastır. Yunanistan Anayasasının 28.maddesi ile kabul edilen genel

çerçeve, Yunanistanın Avrupa Birliği ve demokratik gelişmiş dünya medeniyetleri ile bütünleşmesinin bir göstergesi olarak kabul edilmektedir. Sonuç olarak, Yunanistan Anayasası gereği Yunanistan Parlamentosu tarafından kabul edilmiş ve onaylanmış Birleşmiş Milletler Sözleşmelerinin ve Avrupa Birliği Anlaşmalarının, uluslararası toplumun bir parçası olarak kendisini dünyaya ilan etmiş Yunanistan açısından üstünlüğü ve önceliği esastır.

28. MADDE

Uluslararası hukukun genel kabul görmüş kuralları ve ayrıca yasal olarak onaylanıp yürürlüğe girdikten sonra uluslararası anlaşmalar, Yunan iç hukukunun bir parçasıdır ve bu uluslararası anlaşmalarla çelişen herhangi bir yasal hükme göre öncelikli olarak uygulanır. Uluslararası hukuk ve uluslararası anlaşmaların kuralları, karşılıklılık şartıyla yabancılara da her zaman uygulanır.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER HUKUKİ STATÜSÜNE

31. MADDE

1. Taraf Devletler, **hayatlarının veya özgürlüklerinin, tehdit altında bulunduğu bir ülkeden doğrudan gelerek izinsizce kendi topraklarına giren veya bu topraklarda bulunan mültecilere**, gecikmeden yetkili makamlara başvurarak yasadışı girişlerinin veya bulunuşlarının geçerli nedenlerini göstermeleri koşuluyla, yasadışı yollardan girişleri veya **bulunuşlarından dolayı ceza vermeyeceklerdir.**

2. Taraf Devletler, bu mültecilerin hareketlerine gerekli olanların dışında kısıtlama uygulamayacaklardır ve bu kısıtlamalar ancak, ülkedeki statüleri belirleninceye veya bir başka ülkeye kabulleri sağlanıncaya kadar uygulanacaktır. Taraf Devletler, bu mültecilerin **diğer bir ülkeye kabullerini sağlamak için makul bir süre ve gerekli bütün kolaylıkları sağlarlar.**

32. MADDE

1. Taraf Devletler, ülkelerinde yasal olarak bulunan bir mülteciyi, ulusal güvenlik veya kamu düzeni ile ilgili sebepler dışında sınır dışı edemeyeceklerdir.

2. Böyle bir mültecinin sınır dışı edilmesi, **ancak ilgili yasal sürece göre alınmış bir karara uygun olabilir.** Zorunlu ulusal güvenlik nedenlerinin, aksine bir uygulamayı gerekli kıldığı haller dışında, mültecinin, durumunu açıklaması için delil sunmasına, temyiz etmesine, bu amaçla yetkili bir makamın ya da, yetkili makamın özel olarak atayacağı bir kişinin veya kişilerin önünde temsil edilmesine izin verilecektir.

3. Taraf Devletler bu gibi bir mülteciye, diğer bir ülkeye yasal olarak kabulünü sağlayabilmesi için makul bir süre tanıyacaklardır. Taraf Devletler, bu süre içinde, gerekli gördükleri iç işleriyle ilgili her hangi bir önlemi alma hakkını saklı tutarlar.

LER MÜLTECİLERİN E İLİŞKİN SÖZLEŞME

33. MADDE

1. Hiçbir Taraf Devlet, bir mülteciyi, ırkı, dini, tabiiyeti, belli bir sosyal gruba mensubiyeti veya siyasi fikirleri dolayısıyla hayatı ya da özgürlüğü tehdit altında olacak ülkelerin sınırlarına, her ne şekilde olursa olsun geri göndermeyecek veya iade ("refouler") etmeyecektir.

2. Bununla beraber, bulunduğu ülkenin güvenliği için tehlikeli sayılması yolunda ciddi sebepler bulunan veya özellikle ciddi bir adi suçtan dolayı kesinleşmiş bir hükümle mahkum olduğu için söz konusu ülkenin halkı açısından bir tehlike oluşturmaya devam eden bir mülteci, işbu hükümden yararlanmayı talep edemez.

İNSAN HAKLARI EVRENSEL BİLDİRGESİ

Yunanistan, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Evrensel Bildirgesini imzalayan ülkelerdendir. Bu Deklerasyon, Avrupa'nın ve dünyanın kamu düzeninin ve güvenliğinin tüm insanlık ve bağımsız devletler tarafından kabul edilen temel mutabakat belgesidir. Yunanistan Anayasasının 28.maddesi gereği İnsan Hakları Evrensel Bildirgesinin hükümleri ve bu arada sığınma hakkını düzenleyen 14.maddesi, Yunanistan Kamu otoritelerini, devlet organlarını ve kamu görevlilerini bağlayan emredici

In Congress, July 4, 1776.
A Declaration
By the Representatives of the
United States of America,
In general Congress assembled.

Written
In general Congress

When in the course of human Events, it becomes necessary for one People to dissolve the Political Bands which have connected them with another, and to assume among the Powers of the Earth, the separate and equal Station to which the Laws of Nature and of Nature's God entitle them, a decent Respect to the Opinions of Mankind requires that they should declare the causes which impel them to the Separation.

That all Men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty, and the pursuit of Happiness—that in order to secure these Rights, Governments are instituted among Men, deriving their just Powers from the Consent of the Governed, that whenever any Form of Government becomes destructive of these ends, it is the Right of the People to alter or to abolish it, and to institute new Government, laying its Foundation on new Principles, and organizing its Powers in such a Manner as to them shall seem most likely to effect their Safety and Blessings: Prudence, indeed, will dictate that Governments long established should not be changed for light and transient Causes; and accordingly all Experience has shewn that

[illegible]

Design to reduce their
it, and to provide new funds for carrying out
next is now the necessity which concerns those to whom
need King of Great Britain is a history of repeated injuries
Establishment of an absolute Tyranny over these States. To prove this, let them
He has refused his Assent to Laws, the most wholesome and necessary for the public Good
He has forbidden his Governors to pass Laws of immediate and pressing Importance, unless suspended in their Operation

14. MADDE

Herkesin, sürekli baskı altında tutulduğunda, başka ülkelere sığınma ve kabul edilme hakkı vardır.

AVRUPA BİRLİĞİ TEMEL HAKLARI ŞARTI

Avrupa Birliği Temel Haklar Bildirgesi, Avrupa Birliği tarafından hazırlanmış ve bireylerin temel hak ve özgürlüklerini tanıyan belgedir. Bu bildirge, Avrupa Birliğine taraf ve ortak bulunan devletlerin temel insan hakları metnidir. Bu bildirge hem Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin maddelerini hem de Birleşmiş Milletler temel hak ve özgürlüklerini içine almaktadır.

Avrupa Birliği'nin hazırlamış olduğu bu temel haklar bildirgesi 2000 yılında ilan edilmiş diğer Avrupa Birliği anlaşmalarıyla aynı yasal değeri kazanmıştır. **Avrupa halkları, aralarında daha yakın bir birlik oluşturmak için ortak değerlere dayalı barışçı bir geleceği paylaşmaya kararlıdır. Manevi mirasının bilincinde olan Birlik, bölünmez ve evrensel değerler olan insan onuru, özgürlük, eşitlik ve dayanışma üzerine inşa edilmiştir.** Birlik; demokrasi ve hukukun üstünlüğü ilkelerine dayanmaktadır. Birlik vatandaşlığını tesis ederek ve bir özgürlük, güvenlik ve adalet bölgesi oluşturarak bireyi, etkinliklerinin merkezine yerleştirir.

Bu Bildirge, Topluluk ve Birliğin yetki ve görevlerini,

yetki ikamesi ilkesini dikkate alarak Uye Devletlerin ortak uluslararası yükümlülüklerini ve anayasal geleneklerini, Avrupa Birliği Antlaşması, Topluluk Antlaşmaları, Avrupa İnsan Hakları ve Temel Hak ve Özgürlüklerin Korunması Sözleşmesi, Topluluk ve Avrupa Konseyi tarafından kabul edilen Sosyal Bildirgeler ve Avrupa Toplulukları Adalet Divanı ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin içtihat hukukundan kaynaklanan haklarını teyit etmektedir.

Avrupa Birliği Temel Haklar Bildirgesi, Avrupa Birliğine bağlı tüm ülkeler gibi Yunanistan devleti için de bağlayıcı ve iç hukuk normlarına göre öncelik ve üstünlüğü olan bir temel metindir. Bu haliyle Yunanistanın tüm devlet organlarını, idari makamlarını ve kamu görevlilerini bağlamaktadır.

Avrupa Birliği Temel Haklar Bildirgesi nin 4. ve 18. maddeleri özellikle Sığınma Hakkı ve politik mülteci statüsüne ilişkin bağlayıcı düzenlemeler içermektedir. Bildirgenin 4.maddesi ile mülteci ve göçmen dahi olsalar insanlara karşı her türlü işkence, insanlık dışı muamele ve cezalar yasaklanırken, 18.maddesi ile de Birleşmiş Milletler Mültecilerin Statüsüne ilişkin temel ilkeler aynen

4. MADDE

İşkence ve insanlık dışı veya alçaltıcı muamelenin ve cezaların yasaklanması

Hiç kimse, işkenceye veya insanlık dışı ve alçaltıcı muamele ve cezaya tabi tutulamaz.

18. MADDE

İltica hakkı

İltica hakkı, mültecilerin statüsüne ilişkin 28 Temmuz 1951 tarihli Cenevre Sözleşmesi ve 31 Ocak 1967 tarihli Protokolün kuralları gözetilerek ve Avrupa Topluluğunu Kuran Antlaşmaya uygun olarak teminat altına alınır.

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi 20 Temmuz 2021 tarihli kararında, bir tır dorsesinde Türkiye'den kaçmaya çalışırken Bulgar güvenlik makamları tarafından yakalanan ve Türkiye'de kötü muamele ve zulümden kaçtığını beyan etmesine rağmen herhangi bir mahkeme huzuruna çıkarılmaksızın ve ileri sürdüğü iddiaların doğruluğu araştırılmaksızın 24 saat içinde Türkiye'ye geri itilen bir Türk gazeteci hakkında vermiş olduğu kararda AİHM, sözleşmenin 3. maddesinde güvence altına alınan işkence ve kötü muamele yasağının hem de 13. maddesinde güvence altına alınan etkili bir başvuru hakkının tanınması hakkının ihlal edildiğine hükmederek başvurucu lehine 15 bin Euro tazminat ödenemesine karar vermiştir.

AİHM, Türkiye'ye iade edildiği takdirde kötü

muamele riski ile karşı karşıya bulunan başvurusunun kendisine avukat ve tercüman kolaylığı sağlanmaması ve ayrıca yürütülen hukuki prosedürlerle ilgili yeterli zaman tanınmaması nedeniyle sözleşme ile güvence altına alınan temel haklarının ihlal edildiğine de karar vermiştir. Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiserinin yorumları da dahil olmak üzere uluslararası gözlemciler tarafından yayınlanan görüşler çerçevesinde Türkiye'de keyfi şiddet kullanımını ve hapis cezaları rapor edilmesine rağmen Türkiye'den kaçan kişinin kişisel/somut durumu incelenmeksizin 24 saat gibi çok kısa bir süre içerisinde Türkiye'ye geri itilmesi ve Türk güvenlik makamlarına teslim edilmesinin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesinin 3. ve 13. maddelerine aykırılık teşkil edeceğine hükmedilmiştir.

III BÖLÜM

OLAYLAR-ŞAHİTLER-YAŞANMIŞ
GERÇEK HİKAYELER

ARKAMIZDAKİ ÜNİFORMALILAR ‘YAŞASIN ERDOĞAN’ DİYE BAĞIRIYORLARDI

Merhaba,

7 Eylül 2021 Salı gecesi yola çıktık. Gideceğim yere beni bir yakınım götürdü. Enez'den geçecektik. Dört saat arabada yolculuk yaptık. Enez'e vardık. Bizi götürecek kişilerle gecenin kör karanlığında buluştuk ve yola çıktık. 11 kişiydik. Bir evli çift, ben, dört bekar, beş kişi de tek olarak gelen erkekler. Bize yolu anlattılar çok çabuk ve seri hareket etmemizi tembihlediler. Kör karanlıkta yürümeye başladık. Onbeş yirmi dk. yürüdük koştuk. Sonra bir suyun başına geldik ve botlara bindik. İki bota biniyorduk. Karşıya geçtik. Tekrar aynı onbeş yirmi dk. yürüdük koştuk düştük, yine bir suyun başına geldik botlara bindik. Karşıya geçtik. Bu defa bizi hiç durdurmada koşturdular. Sonra bir yerde durduk ve sabahı bekledik. Sabah 11 gibi tekrar yürümeye başladık. 40 -50 dk. yürüdük. Sınıra geldik yine önümüzde Meriç var karşı taraf sınır karakoluydu. El ettik. Beş on dk sonra 'Polis' yazan tekne galiba geldi bizi alıp karşıya geçirdi. İki polis vardı. Bizi önce iyi karşıladılar. Sonra yere oturduk zaten normal bir bina yoktu orda. İlk önce telefonlarımızı aldılar. Bize problem olduğunu söylediler tabi biz de verdik mecburen. Birilerini aradılar. Biz polisi aradıklarını düşündük. İki- iki buçuk saate yakın bekledik. Penceresi olmayan bir araba geldi. İçinden beş kişi indi. İki kişi üniformalı silahlı ve maskeli idi. Diğer üçü Afganlı, Afrikalı gibiydiler. Biri henüz onyedili onsekiz yaşlarında bir gençti. En önce polisten telefonları aldılar bizi arabaya ite kaka bindirdiler. Arabayı üniformalı olanlardan biri sürüyordu öbüründe yanında idi. Diğer üçü de bizimle arabanın arkasındaydı. Biz kendi aramızda bir yerde yanlış mı yaptık diye konuşunca öndeki maskeli bize bağırırdı, kesin sesinizi yasak falan diye.

Bizi ormanlık gibi bir yere getirip arabadan indirdiler.Tek sıra halinde ellerimiz başımızda yere oturdular. Tek tek abileri az ileriye götürmeye başladılar.

İlk baştaki bir kişiyi o üniformalı olanlar aldı ve çok kötü dövdü. Bütün erkekleri bu şekilde ileriye götürüp darp ettiler. Sonra önce diğer bayanı arabanın içine aldılar. O arkadaşa maskeli olan ne iş yaptığını sordu Türkçe dilinde, o da ingilizce öğretmeniyim dedi. Arkadaşa orada küfür etti. Yarı Türkçe yarı başka bir dil konuşuyorlardı. Sonra beni de arabaya aldı ve arama yaptı. Üzerimizdeki mont ceketleri; ayakkabıları çıkardılar üzerimizi aradı. Nehre doğru yürümeye başladık. Sağıma bir baktım abileri yerde yüzükoyun yatırmışlar ve elleri arkadan bağlanmış. Sadece iç çamaşırları kalmış üzerlerinde.

Bota ilk ben bindim arkamda bayan arkadaş ve sonra erkekler teker teker elleri arkadan bağlı bir şekilde bindirdiler.Binerken bot bir anda dengesini kaybediyordu, çünkü elleri bağlı dengelerini sağlayamıyorlardı. Botun içinde bile kafalarını kaldırmalarına izin vermediler biri kafasını kaldırıncı hiç acımadan kürekle kafasına öyle bir vurdu ki daha sonra sağlık kontrolünde kulak zarının patladığını öğrendi.

Tekrar Türk tarafına bizi o üç Afganlı olanlar geçirdi geçerken bot su alıyordu. Bottan indik arakamızdan üniformalı olan. 'Yaşasın Erdoğan' diye bağırıyorlardı. Bir de ateş açtılar. Daha sonrasında hepimizi Jandarma aldı. 8 kişi tutuklandı geri kalanları serbest bıraktı.

YUNAN POLİSLERİ VE FRONTEx İÇİN ÇALIŞAN ÇETEYE TESLİM EDİLDİLER ONLAR DA TÜRKİYE TARAFINA GERİ İTTİ

Eşim arkadaşıyla birlikte, botla deniz yoluyla geçiş yaparken, botun motoru bozulmuş. Saatlerce suyun ortasında kalmışlar ve bot su almaya başlamış. Avrupa'daki arkadaşların Yunanistan Sahil Güvenliğini araması sonucu, Sahil Güvenlik onları almış. Telefonlarını ellerinden almışlar, götürüp nezarethaneye bırakmışlar. Orada Afgan vs insanlar da var. Orada iken insan hakları kuruluşundan bir avukat gidiyor ama bizimkilerle görüştürmemişler. Bizimkiler orada COVID oluyor. Sabah da malum çeteye (Frontex tarafından kurulan Suriyeli ve Afganlılardan oluşan geri itme çetesi) hepsini teslim ediyorlar. Bu çete ellerinden her şeyini alıyor, hatta bunları soyuyorlar. Bizimkiler Yunanistana geri dönmeye çalışıyorlar, ama silahla ateş ettiklerinden geri dönemiyorlar. Ayakları yalın vaziyette 2 saat kadar yürüyorlar. Sonra bizim sınırda jandarmalar bunları buluyorlar, şu anda hapisteler.

AFGAN KAÇAKÇILAR TARAFINDAN GERİ İTİLDİK

3 Haziran 2021 tarihinde, aramızda bir çocuk, toplam 5 kişilik bir grupla Meriç üzerinden sınırı geçtik. Yunan tarafına geçtikten sonra askerler etrafımızı sardılar daha sonra bizi ormanın içine doğru götürmeye başladılar. Ormanda yaklaşık 40 dakika bekledik, daha sonra üzerlerinde polis kıyafetine benzer kıyafetleri olan bir grup adam geldi ve askerlerle konuştular. Daha sonra bizi cezaevi aracına benzer, penceresi olmayan, karanlık siyah bir araca bindirdiler. Sonra bizi harabe, yıkık dökük bir binaya götürdüler. Götürüldüğümüz binada bütün eşyalarımıza el koydular. Arama yaptılar ve arama esnasında üzerimizdeki bütün kıyafetlerimizi aldılar. Bütün eşyalarımız adamlar tarafından alındıktan ve arama yapıldıktan sonra tekrar siyah bir minibüse bindirildik. Orman yolundan bir süre devam ettikten sonra, bizi indirdiler ve Afgan bir grup karşıladı, Afgan kişiler bizi bota bindirdiler ve Türkiye tarafına bıraktılar daha sonra kendileri Yunan tarafına geri döndüler. Türkiye tarafına geçtikten sonra, Jandarma tarafından teslim alındık ve 2 kişi tutuklandı.

SADECE İÇ ÇAMAŞIRLARIMIZLA BIRAKTILAR HERŞEYLERİMİZİ SOYDULAR-ÇIRILÇIPLAK BIRAKTILAR

8 Kasım akşam 18 gibi eşim ve iki erkek bir bayan olmak üzere 4 kişi Yunanistan'a geçiyorlar. 6 saat kadar yağmurda ormanlık alanda bekliyorlar bu arada Yunan polisi devriye geziyor. Askeri bölgeden çıkmalarına 15 dakika kala Yunan polisine yakalanıyorlar. Yunan polisine durumlarını anlatıyorlar. Bayanın eşi daha önce yurtdışına çıkmış oturum almış aile birleşimi almış çocuklarını 1 yıl kadar önce yanına almış. Bu arada eşi onu almak için Yunanistan'a geliyor ve onlara çok yakın bir yerde. Yunan polisine bu durumu anlatıyorlar gruptan bir kişi geri itildikleri takdirde tutuklanacaklarını belirtiyor. Bunun üzerine, Yunan polisi onları karakola götüreceklerini söylüyor. Bayanın eşine ve avukata karakola götürülüyoruz diye mesaj atıyorlar. Sonra koltuksuz, transit bir araca bindiriyorlar. Hızlı bir şekilde eşim ve arkadaşları ayakta duramayacak şekilde sarsılarak toplama merkezi gibi ucube bir yere götürüyorlar.

Burda telefonlarına ve bütün eşyalarını alıyorlar. 2 saat kadar bekletiyorlar. Sonrasında yüzleri maskeli bir gruba teslim ediliyorlar. Tekrar bir transite bindirip Meriç nehrine yakın bir yere getiriyorlar. Burda transitden indirip sırayla başka araca alıp bütün kıyafetlerini çıkarıp, yüzüklerin kadar alıp alt iç çamaşır ile bırakmışlar. Daha sonra yabancı uyruklu diğer mültecilerle beraber ite kalka „Yaşasın Erdoğan“ diye bağırarak bota bindirip karşıya bırakmışlar arkalarından sürekli havaya ateş etmişler. Bu süre zarfında ablanın eşi karakola gelmiş. Aile birleşim belgelerini göstermiş karakolda ablanın telefonundan sinyal aldığını şu anda Yunanistan'da olduklarını Yunan askerin anlatmış ama fayda vermemiş. Uzun süre hem ıslak kalmış hem sonrasında o şekilde uzun süre yürümüşler donma tehlikesi geçirmişler. O esnada Türk askeri onları görüyor hepsinin yabancı uyruklu olduğunu düşünüyor kıyafet verip serbest bırakıyor.

ÇIRILÇIPLAK SOYULUP KABA DAYAKTAN GEÇİRDİLER- ARKAMIZDAN YAŞASIN ERDOĞAN DİYE BAĞIRDILAR

28 Kasım 2021'de, eşim ve yeğenim 6 kişilik bir grupla beraber Yunan tarafına geçtiler. Ben de Yunanistan'a eşimi karşılamaya gittim. Eşimin üzerindeki takip cihazından geçiş süreçlerini ve iade edilme süreçlerini birebir takip ettim. Yunanistan'dan bir avukatla da görüşme yaptım. Eşim ve yeğenim Yunan tarafında geçtikten sonra gece saat üç sularında geri gönderildiler. Yunan tarafına geçtikten sonra yaklaşık 5 km kadar yürüdüler. Birleşmiş Milletler kampının içerisindeki yol üzerinden karşı tarafa doğru gitmeye başladılar. Daha sonra bir yerde durarak üzerlerindeki bütün kıyafetler alınarak bir grup Yunan asker tarafından bota bindirilerek geri itildiler. Yunan askerleri bota bindirdikten sonra arkadalarından ateş etti ve Türkçe bir şekilde 'Yaşasın Erdoğan' diye bağıldılar. Ben bu esnada eşimi takip cihazından takip ettiğim için karakoldaki Yunan polisler şü an eşimi geri ittiklerini bunun yasadışı olduğunu söyledim. Onlar da böyle bir şey olmadığını söylediler daha sonrasında takip cihazının gösterdiği konumu gösterdim ve Yunan Polisi beni de tutuklamakla tehdit etti. Ben konumu gösterdikten sonra polis, eşimi teslim alan askerleri arayarak, takip cihazı olduğunu söyledi. Sonrasında tekrar irtibat kuramadık. Türkiye tarafına teslim edildikten sonra Jandarmalar yabancı uyruklu olduklarını sanarak serbest bıraktılar. Teslim edilme sürecinde sesini çıkaran kim varsa hepsini yüzleri gözleri kanayınca kadar dövdüler.

BİZİ ÇIRILÇIPLAK SOYDULAR; PAKİSTANLI VE AFGANLARIN ELİNE TESLİM EDİP GERİ İTTİLER

2 Kasım 2021’ de, Yunan tarafına geçtikten sonra ormanlık bir yerde durduk. Askerlerin sürekli devriye gezdiği bir yermiş. Gece vaktiydi bir ışık gördük askerlerin geldiğini tahmin ederek yere yattık ve saklanmaya başladık. Gittiklerine emin olduktan sonra yürümeye başladık. 200 metre kadar yürüdükten sonra polis geldi. Nereye gidiyorsunuz diye sordu; durumu anlattık fakat dinlemediler. Bağırıp çağırdılar daha sonra üzerimizdeki telefonları ve kimlikleri aldılar. Ardından biz sınır karakoluna gitmek istediğimizi söyledik, polisler tamam dediler ve bizi bir araca bindirler. Biraz gittikten sonra bizi, bir grup Pakistanlı ve Afganlı karşıladı. Bizi geri itmek için tekrar bota bindirmeden önce üzerimizde sadece iç çamaşır kalacak şekilde soydular ve 8- 10 kişilik bir grupta beraber geri ittiler. Arkamızdan ateş ettiler, daha sonra bizler dengemizi kaybettik düştük çıkmaya çalıştık fakat çıkamadık. Silah sesini duyan Türk askerleri gelip bizi çıkardılar, her tarafımız kanlar içinde kaldı daha sonra grubun bir kısmı tutuklandı bir kısmı denetimli olarak serbest bırakıldı.

BÜTÜN HERŞEYİMİZİ SOYDULAR

Oncelikle rehber eşliğinde Meriç nehrinin botla geçtik Yunan topraklarına vardık, yaklaşık 6-7 km yürüdük, yol baya kötüydü talihsizlik yaşadık. Devriye atan polis ekibine yakalandık. Polislere ülkemizde yaşadığımız adaletsiz rejimden bahsettik, sığınma talebimiz var dedik. Orda anlayışlı davrandılar, üst araması çanta araması yaptılar. Daha sonra telefonlarımız el koydular ve kapattılar. Yanımızdaki rehberlere kötü muamelede bulundular ve onları ellerindeki sopalar ile dövdüler, biz yapmayın yazıktır dedik. Lakin yine kendi bildiklerini okudular. Sonrasında kapalı bir araba getirdiler ve bizi arabaya bindirdiler. Bizi karakol gibi bir yere götürdüler. Günlerden cuma günüydü, bizimle beraber olan rehberleri başka yere götürdüler. Bize karakolda kamera önünde tek tek arama yaptılar. En ince şekilde ve kimliklerimizi alıp hepimize ayrı ayrı evrak düzenlediler ve kimliklerimizi geri vermediler. Avukat talebimiz oldu ama umursamadılar. Aramalar ve evrak işi bitince bizi nezarethaneye attılar. Sabah 4 veya 5 gibiydi, biz karakolda kameralar önünde işlem yaptılar diye sevindik. Lakin işin aslı öyle değilmiş. Bizi akşam yeni kararmaya başlarken nezaretten çıkardılar ama girdiğimiz kapıdan değil arka kapıdan. Kimliklerimizi istedik vermediler bizi kapalı askeri kamyonu bindirdiler. Yaklaşık 1 saat gibi bir yol gittik. Tır gibi bir araba dolusu Türk olmayan yabancı unsurlu bizim gibi sayısını sayamayacağım kadar insanı bizim askeri kamyonu bindirdiler. Yaklaşık 80 veya 90 kişi vardı. Bunun içinde küçük yaşta kız çocuklarında vardı. O araçta nefes alacak yer yoktu. Allahtan götürdükleri yer yakındı. Zannımca ormanın içine getirdiler. Hepimizi araçtan indirdiler. Siyah elbiseli siyah maskeli bir grup insana teslim ettiler. Arabadan inenlere ellerindeki sopalar ile vuruyorlar. Nizami bir şekilde 6 şarlı sıraya soktular. Biz Türk olduğumuzu belirttik. Bizi ayrı yerde tuttular. Diğer insanlara zulüm ediyorlardı. Ayakkabılarını çıkarttırlar. Kalın kıyafetlerini çıkarttırlar, üstlerini aradılar. Değerli olan şeylerini harami gibi soydular. Sıra bize geldi, bizi daha ince aradılar, üzerimizdeki paraların hepsini aldılar. Size tekrar vereceğiz dediler. Malesef tabiki de vermediler. Bu kara elbiseliler Türkçe biliyorlar. Bakın sizin elbiselerinizi ve ayakkabılarınızı almayacağız dediler ilk botla sizi geçireceğiz dediler ve de öyle yaptılar. Botla bizi bizim topraklara attılar. Biz 4 arkadaş gruptan ayrıldık ve 1 km ilerde çallıklara saklandık. Bu karşıya atmalar devam ediyordu. İnsanlar askerlere teslim oluyorlardı. Biz ise yakalanmamamız lazımdı. Henüz akşamın 8 veya 9 idi, bu arada yağmur yağıyordu. Bu yağmur sabaha kadar devam etti. Yanımızda çöp poşetleri vardı. Kendimize yağmurluk yaptık ve gecenin o soğukunda birbirimize sarılarak yattık. Yaklaşık 8 veya 9 saat yağmur altında kaldık. Hiç yağmur dinmedi. Bir taraftan bize de avantaj oldu, o yağmurda asker devriye atmıyordu. Biz de yürüyerek yola çıktık, yaklaşık 2 veya 3 km yürüdük. Edirne'nin Doyuran köyüne geldik. Hava hafiften aydınlanmaya başlamıştı. Sabah ezanı okunuyordu. Köyün içinde köy kahvesine geldik. Kendimizi tanıttık, biz Türküz bize yardımcı olun dedik. Onlar da biz yardımcı olamayız dediler. Haramiler benim bir miktar sakladığım parayı bulamamışlar, sadece bende euro vardı. Kahveciye düşük kurdan bozar mısınız dedim o da kabul etti. Biz, gün aydınlanmadan o köyden çıkmamız lazımdı. Bizi Edirneye götürürseniz size fazla para veririz desem de kimse kabul etmedi. Bu arada hala yağmur yağıyordu. Kahve sahibi köyden minibüs Edirne'ye gidiyor isterseniz ona binin dedi. Biz de köy servisine bindik. Kahvede bozdurmuş olduğum para ile ücretimizi ödedik. Edirne otogarına geldik. Yağmur yağdığı için yolda arama falan yoktu, terminalde para bozdurduk. İstanbul ili için bilet aldık ve İstanbul'a geldik.

AFGANLAR TARAFINDAN GERİ İTİLDİK

23 Aralık 2021’de 3 kişi Yunanistan’a geçtik. Yunan sınırları içerisinde girer girmez devriye gezen askerler yanımıza geldiler. Araçtan inen askerlerden birisi Ermeni geri kalanları Yunandı. Ermeni asker bize endişe etmememiz gerektiğini herhangi bir problem olmayacağını söyledi. Karakola götürdüler arama yaptılar. Arama yapıldıktan sonra bir grup asker daha geldi. Sonrasında penceresi olmayan cezaevi aracına benzer bir araç geldi. Aracın içerisinde bir grup yüzü maskeli kişiler indi ve üzerimizdeki bütün kıyafetleri çıkararak bizi aradılar. Daha sonrasında bizi araca bindirerek götürmeye başladılar. Bir müddet yol aldıktan sonra bizi başka bir arabaya bindirdiler, bindiğimiz arabada, Pakistan, Afganistan uyruklu vatandaşlar vardı. Akşama doğru Meriç Nehrinde belirledikleri bir yere bizi götürdüler ve bizi orada, askerler tarafından kullanılan bir grup Afgan karşıladı. Bizi karşılayan Afgan ekip beraber bota binip Türkiye sınırına bırakıldılar, daha sonrasında bizi bırakan ekip tekrar Yunan tarafına geri döndü. Türkiye tarafına geçtikten sonra Jandarma tarafından çevrildik ve gözaltına alındık daha sonrasında 2 kişi tutuklanarak cezaevine gönderildi ben ev hapsine alındım.

HUMAN RIGHTS

ÇIRILÇIPLAK SOYULDUK 'YAŞASIN ERDOĞAN' SLOGANLARI İLE GERİ İTİLDİK

Biz Ferecik'e geçecektik. Ferecik Köyü'ne. Oraya ulaşmaya çalışacaktık. Yaklaşık bir 7-8 kilometre var herhalde. Askerlere görünmeden geçmeye çalışıyorduk. Yaklaşık bu yolculuk 2 saat civarında sürdü. Ferecik Köyü olsa gerek, köy mü, ilçe mi bilemiyorum ama Ferecik Köyü'ne geldik. Köyün içinde 300-400 metre ilerledik, karakolun konumuna doğru gidiyorduk, derken polisler geldi. Polisler arabadan indi, telefonlarımızı aldılar. Telefonlarımızı aldıktan sonra hiç konuşma olmadı, hiçbir şey sormadılar. Aradan 3-4 dakika geçtikten sonra kar maskeli askerler de geldi, başka bir arabayla. Onlar kendi aralarında konuştular ve bizi kar maskeli askerlere teslim ettiler ve onlar da bizi alıp tekrar Meriç Nehri'ne doğru götürdüler. Zaten akşam vaktiydi. Yunanistan saatiyle 5 civarıydı. Yaklaşık 15-20 dakika yol gittikten sonra tekrar orada durdu araba.

Meriç'in kenarıydı zaten orası. Biz 3 kişiydik. Bizi didik didik aradılar. Kıyafetlerimizi üzerimizden çıkarttılar. Sadece alt iç çamaşırı üzerimizde kalacak şekilde çırılçıplak soydular. Ellerimizi arkadan bağladılar ve gözlerimizi de bağladılar. Sonra ne iş yaptığımızı sordular. Biz Türkiye'de öğretmen olduğumuzu ve işsiz olduğumuzdan dolayı buraya gelmek istediğimizden bahsettik.

onra biz Ferecik'e geçecektik. Ferecik Köyü'ne. Oraya ulaşmaya çalışacaktık. Yaklaşık bir 7-8 kilometre var herhalde. Askerlere görünmeden geçmeye çalışıyorduk. Yaklaşık bu yolculuk 2 saat civarında sürdü. Ferecik Köyü olsa gerek, köy mü, ilçe mi bilemiyorum ama Ferecik Köyü'ne geldik. Köyün içinde 300-400 metre ilerledik, karakolun konumuna doğru gidiyorduk, derken polisler geldi. Polisler arabadan indi, telefonlarımızı aldılar. Telefonlarımızı aldıktan sonra hiç konuşma olmadı, hiçbir şey sormadılar. Aradan 3-4 dakika geçtikten sonra kar maskeli askerler de geldi, başka bir arabayla. Onlar kendi aralarında konuştular ve bizi kar maskeli askerlere teslim ettiler ve onlar da bizi alıp tekrar Meriç Nehri'ne doğru götürdüler. Zaten akşam vaktiydi. Yunanistan saatiyle 5 civarıydı. Yaklaşık 15-20 dakika yol gittikten sonra tekrar orada durdu araba.

Meriç'in kenarıydı zaten orası. Biz 3 kişiydik. Bizi didik didik aradılar. Kıyafetlerimizi üzerimizden çıkarttılar. Sadece alt iç çamaşırı üzerimizde kalacak şekilde çıplak soydular. Ellerimizi arkadan bağladılar ve gözlerimizi de bağladılar. Sonra ne iş yaptığımızı sordular. Biz Türkiye'de öğretmen olduğumuzu ve işsiz olduğumuzdan dolayı buraya gelmek istediğimizden bahsettik. Sonra bizi biraz aşağı indirdiler. Aşağıda biraz bağırımlar, çağırımlar... Bağırıp çağırırken de bizim orada ayakkabılarımızı, çoraplarımızı çıkarttılar, suyun içerisine yürütmeye başladılar 3-5 dakika. Başlarken, "Yaşasın Tayyip Erdoğan, yaşasın Ak Parti, yaşasın Türkiye Milli İstihbaratı" şeklinde sloganlar atıyordular. Yanımdaki iki arkadaşla 3-5 tane yumruk da salladılar. Bir şeyler söylemeye çalışıyorduk, çok aşırı şekilde tepki verip bizi konuşturuyorlardı, susturuyorlardı.

Soru: Gelenler Türk müydü sizi alanlar yoksa Yunan polisi miydi?

Ferecik içinde bizi alanlar Yunan polisiydi. Önce bizi Yunan polisi yakaladı, gelen kar maskeliler Yunan askeri olsa gerek. Yunan askeri bizi Meriç'e getirdiklerinde bozuk bir Türkçe ile konuşmaya başladılar. Birbirlerine "Vehbi, Vahap" gibi isimlerle hitap ediyorlardı. Bozuk bir Türkçeyle konuşuyorlardı. Hepsi Türkçe konuşuyor, (Yaşasın Ak Parti falan). Orada 5-10 dakika çalı çırpı içerisinde yürüttükten sonra, zaten karanlık da basmıştı, bizi botla Türkiye tarafına bıraktılar. Türkiye tarafında ellerimizi çözdük, gözlerimizi çözdük. Sonra bizi Türkiye tarafında bırakıp gittiler, Yunan tarafına geçtiler. Bizim 5-6 metre uzaklıkta da ateş yaktılar Yunan askerleri, bizim için. Ellerimizi çözdükten, gözlerimizi açtıktan sonra ateşin başına gittik. Bize 2-3 parça kıyafet bırakmışlardı orada. Biz 3 kişiydik, belki bir kişinin giyebileceği kadardı ama -bir pantolon, bir pijama, 2 de mont bırakmışlardı- onları da yaktıkları ateşin üzerine atmışlardı. Biz ateşin üzerindeki o kıyafetleri yarısı yanmış şekilde aldık, giydik. Ondan sonra geri gönderilmesine geri gönderildik, en azından bir köye ulaşalım, çünkü çıplak bir şekilde sabaha kadar burada bekleyemeyiz dedik. Ateşi de sabaha kadar yakamayız, yaksak bile ne kadar

İsinacağız. Ki zaten ormanlık bir alandayız. Burada her türlü vahşi hayvan da mevcut olabilir. Ateşin başında 2-3 dakika durduktan sonra başladık yürümeye. Sonra baktık 3-4 kilometre uzakta bir ışık yanıyor, yalın ayak bir şekilde oraya kadar yürüdük. Yaklaştığımızda bunların Türk askeri olduğunu anladık. 3 kişinin de cezası olduğundan dolayı Türk askerine yakalanmamak için tekrar döndük. Başka bir ışık gördük, o ışığa doğru gittik. Oraya yaklaştığımızda orada da askeri araçlar olduğunu gördük. Daha sonra tekrar farklı bir yöne gitmeye başladık. Burasının sınır karakolu olduğunu düşündük ve herhangi bir ilçeye, köye çıkabileceğini tahmin ettiğimiz bir yolda yürümeye başladık. 1-2 kilometre gittiğimizde küçük bir kulübeyle rastladık. Kulübede yaşlı bir amca vardı. Amca bizi içeri alıp almamakta tereddüt etti. “Ben burada bekçiyim, alırsam beni işimden atarlar” falan... “Sizi bu şekilde dışarı bırakmaya da vicdanım el vermiyor, bu şekilde dışarıda donarsınız,” diye -Allah razı olsun- adam bizi içeri aldı. Orada adama buranın neresi olduğunu sorduk. O da burası bir ada dedi, Türkiye ile Yunanistan arasında bir ada. Her tarafında askeriye var bu adanın, dedi. Bu adanın tek bir çıkışı, bir köprü var, köprünün başında da daima asker nöbet bekliyor, bu adaya kim girip çıkarsa didik didik aranır dedi. Bu şekilde sabaha kadar o amcanın yanında bekledik. Baktık oradan çıkış yok. Meriç’i yüzerek geçecektik, ama Meriç’in debisi yüksek olduğundan onu da göze alamadık. Geceyi amcanın yanında geçirdikten sonra, sabah 10 gibi tekrar gidip askere teslim olduk. Askeriye işlem yaptıktan sonra akşam vakti gibi mahkemeye çıkarıldık. Diğer iki arkadaşı tutukladılar. Tabii biz karakola gittiğimizde, Van’dan gelen bir kişi vardı, Iğdır’dan gelen bir kişi vardı. Onlar da aynı şekilde tutuklandılar. Beni de imza karşılığı serbest bıraktılar.

Soru: Hangi tarihte oldu bu geri itilme?

Cuma günüydü, 24 veya 25 olabilir, aralık ayında. Yılbaşından önceki cumaydı. Zaten biz cuma günü hareket ettik, akşam saatlerinde de Yunanistan’da da yakalandık zaten. Biz karakola geldiğimizde bizim gibi 3 kişinin daha orada olduğunu gördük. Onlar da aynı bizim güzergâhı kullanmışlar. Hatta birisiyle hemen hemen aynı saatlerde gitmişiz ama, birbirimizi görememiştir, o da aynı şekilde. Biz Ferecik’in içerisine kadar gittik. O şebeke mi diyoruz, o şebeke dediğimiz kişiler, “Bundan sonra polis sizi tutsa da kaçmayın polisten,” dedi. “Polis sizi şehrin içerisinde yakaladığında mecburen karakola götürecektir, avukat sizi bekliyor, sizi savunacaktır orada.” Ama polis bizi orada, şehrin içerisinde yakaladıktan sonra hiçbir şey sormadı. Hatta diğer arkadaş, biz Gülenist’iz dedi, biz Türkiye’de ihraç olduğumuzdan dolayı buraya geldik, dedi. Hiçbir şekilde dinlemiyorlardı, zaten konuşturmamaya da çalışıyorlardı, apar topar bir şekilde göndermişlerdi. Aynı gün farklı iki grup da gelmişti. Bir grup Meriç’i geçer geçmez yakalanmıştı, bir grup da Ferecik’le Meriç arasında, yani orta bir yerde yakalanmıştı. Şehre en yakın olan bizdik, üçümüz de geri itildik. Şu an Türkiye’deyim.

O GÜNÜ YAŞAMAK İSTEMEM. O GÜN TRAVMA YARATTI BENDE

2020 Eylül ayında biz 3 arkadaşla beraber bu kararı aldık. Bir şebekeyle -sözde bize yardımcı olacak bir şebekeyle- iletişime geçtik telefon üzerinden. Kendisini hiç tanıımıyorduk. Bize yol ve yordamı gösterecekti. Eylül ayının 22'sinde İstanbul'da buluştuk diğer iki arkadaşla. Ve bu şebekeçilerden biriyle iletişime geçtik. O bize nerde duracağımızı söyledi. Bizi gelip bir taksiyle aldılar, gece vakti. Edirne sınırına yakın Uzunköprü mevkiisi denen askeri bölgedir orası. Orada ormanlık alanda, daha önce anlaştıkları biriyle, iki kişiydiler, bizi onlara teslim ettiler. Onlar aracılığıyla biz Meriç Nehrini, yani Yunanistan'a geçecektik. Sabaha karşı, 8'de Meriç'i geçtik. Tabii bu arada Meriç ile Türkiye arasında, Meriç'e varmadan 2 kilometrelik yolu çok zahmetli bir şekilde geçtik. Sabah 8'e karşı, botla Meriç Nehri'ni geçtik. Bize gösterilen bir köy vardı, şu an köyün ismini hatırlamıyorum. O şebekeçi arkadaş sürekli iletişimdeydi, internet üzerinden. Meriç'i geçtikten sonra sizi arayacağım, dedi. O şekilde aradı. Karşıda otoban vardı, otobanın, köprünün altından, ileride köy olduğunu, o köye gidip, polis karakoluna teslim olmamızı söyledi. Biz tarlarda dururken, askeriye devreleri görünce durduk, eğildik. Bizi gelip alacaklar sandık. Epey bekledikten sonra, bizi gelip almayacaklarını düşündük. Askeri devriyeler oradan ayrıldı. Biz köprünün altından, şebekeçinin tarif ettiği şekilde köye vardık. Gene tarif edildiği şekilde polis karakoluna gittik, teslim olduk. Biz Türkiye'den geliyoruz, Türküz, dedik. Fazla İngilizcemiz olmadığı için "politik, politik" dedik. Onlar da, telefonlarımızı, kimliğimizi aldılar, üstümüzü aradılar, ne varsa aldılar elimizden. Biraz beklettikten sonra, karakol bahçesinde bir ring geldi. Ringin kapısı açıldı içinde Uzak Doğu'dan mülteciler vardı. Bizi de onların arasına yerleştirdiler. Biz hayır, binmiyoruz diye itiraz ederken, kaba kuvvetle, zorla bindirdiler. Ring, binmediğimiz bir yöne hareket etti. Ringin içerisinde bulunan Uzak Doğulu mültecilere nereye gittiğimizi s

Onlar da Türkiye'ye itiliyorsunuz, Türkiye, Türkiye, dediler. Biz daha da telaşlandık. Onların hali çok berbattı. Dayak, işkence görmüşlerdi, üzerlerinde bir şey yoktu. Biz telaşlandık, ne umuyorduk, ne bulduk, diye. 10-15 dakika ilerledikten sonra, ringin kapısı açıldı. Bir karakoldu sanırım orası da, bütün gelen kaçak mültecileri orada sorguluyorlardı. Çünkü epeyi insan vardı orada. Göz alabildiğince o insanların eşyaları vardı. Biz de ringden indik. O bizi karşılayanlar, kar maskeli, iri cüsseli insanlardı. Onları, Yunan ya da başka ülkelerden güvenlik elemanları olup olmadığını tespit edemedik. Çünkü özel seçilmiş gibi görünüyorlardı. Bizi araçtan indirirken, yine bir kaba dayak, üzerlerimizi bir daha aradılar, oturttular, bir arkadaşımızı dışarıya aldılar. Onu feci şekilde dövdüler. Galiba sırayla alıyorlardı. Onu getirdiler, sıra bize geliyordu, o esnada, birinci karakola vardığımız, köy karakolundan bir ekip geldi, nüfus cüzdanlarımızı, telefonlarımızı getirdi. O kar maskelilere dedi ki, Türkiyelilerin eşyaları bunlar. Bizi Uzak Doğu'luların olduğu nezarete değil de, farklı bir nezarete aldılar. Yarım Türkçe bilen birisi sordu, "Niçin geldiniz, meslek meslek?" diye. Biz de HDP'liyiz, politik, KHK'lıyız falan dedik. O bizi anlamadı, "Ne iş yapıyorsunuz, ne iş, ne iş, polis misiniz, asker misiniz, doktor musunuz, işiniz ney?" diye sordu. Bir arkadaş, "Ben çiftçiyim", ben "Ben bir iş yapmıyorum yani ben şu an boştayım ama Türkiye tarafından tehdit ediliyoruz, her an başımıza bir şeyler gelebilir diye, onun için burayı seçtik ve hatta burada kalmayacağız, sizin ülkenizin üzerinden Avrupa'ya geçeceğiz," dedik. Sonra gittiler. Bizi nezarete aldılar. Öbür nezaretlerden bağırma sesleri çok geliyordu. Onlar Uzak Doğu ülkelerinden gelenlere çok işkence yapıyordu. Çocuk, yaşlı insan sesleri, kulağımızı kapatacak şekilde nezarete durmaya çalıştık. Ama insan yüreği dayanmıyordu. Dayanamıyorduk yani. Arada sırada ifadeleri alınan Uzak Doğu'luları ringlere bindirip itilmeye götürüyorlardı. O gün akşam üzeri saat 6 gibi bizim bulunduğumuz nezaretin kapısı açıldı. "Ayağa kalkın, gidiyorsunuz" denildi. Biz itiraz ettik, gitmiyoruz diye. Orada çok büyük işkence gördük. Kar maskeliler, 4-5 kişi, bizi linç ettiler. Dışarıda bekleyen ringin kapısı açıldığında, izdiham vardı, insanlar arabanın içinde üst üste yığılmışlardı. Bizi de onların arasına sığdırarak kapıyı zorla kapattılar. O ring, bizleri bilmediğimiz bir yere getirdi, gece vakti. Köpekli, silahlı güvenlik güçleri bekliyordu bizim geleceğimiz yerde. Yaklaşık 70-80 kişiydik. Bangladeşli, Türkmenistanlı, Afganistanlılar da vardı, Iraklılar da vardı, Suriyeliler de vardı. Bizi tekrar aramadan geçirdiler. Yine kaba dayak atıldılar bize. Yaşlı insanlar vardı, bağıryorlardı, ayağa kalkamıyorlardı. Çocuklar vardı. Yani şu an anlatıyorum, ama o günü yaşamak istemem.

O gün travma yarattı bende. Meriç Nehri'ne getirildiğimizi anladık. Orada yine para mara vardır diye tekrar üzerimizi kontrol ettiler. Bir şey bulamadılar. Meriç Nehri'nde bot bekliyordu. Tekrar bir aramadan sonra, bir yerde durdurup tekmeyle, yukarıdan aşağıya sen artık nereye düşüyorsan, bota attılar böyle, 20 kişi. 20 kişi bota doldurulunca 2 kişi nezaretinde, onlar da meğerse mülteciymiş. Onlar aracılığıyla, yani onlar onların işbirlikçileriydi, Meriç'i yarım geçtikten sonra botu bilerek devirdiler. Yine içinde çoluk çocuk, feryat figan, herkes canını kurtarmaya çalıştı. Yani boğulmaya ramak kalmıştı bizim için. Ben biraz boyum biraz uzun olduğu için diğer arkadaşlara yardım etmeye çalıştım, 2 çocuk falan boğulmaktan zor kurtardık onları. Birkaç kişi çıktık, Meriç'ten, boğulmaktan kurtulduk. Bizimle beraber gelen grupta, kaç kişi geldi, kaç kişiyi nehre attılar, kaç kişi boğuldu haber alamadık. Kendi başımızın çaresine bakmaya çalıştık. Türkiye tarafındaki devriyeye yakalanmamak için oradaki ağaçlık alanlara sığındık. Karşımızda otoban geçiyordu. Sanırım orası Edirne'yle Kapıkule sınır kapısı arasında yoldu. Pirinç tarlasıydı. Tam karşıya geçecek yolu bilemiyorduk. Hem askeri devriyelerden korunmak için, hem de o otobana ulaşmak için çok büyük bir çaba sarf ettik. O araziye 2 saatte, sulardan, pirinç tarlalarından, çok bataklıklardan geçtik. Orası da, ölüme ramak kalırcasına, ne olduğunu bilmeden, ayağımızı bastığımızda ağzımıza kadar batıyorduk. Neticede otobana vardık. Otobanda askeri karakolun karşına denk gelmişiz. Hemen süründük oradan. Işık bizi görmesin diye. Çünkü ışıkla etrafı kontrol ediyorlardı. Sürünerek 500 metre ilerde benzin istasyonu vardı, oraya vardık. Orada elimizi, yüzümü falan yıkadık. Oradakilere "Biz Iraklı Türkmenleriz" dedik, Türkçe bildiğimiz için. Bizi anlamasınlar diye Türkmen dilinde konuşmaya çalıştık. "Ee ne arıyorsunuz burada?" dediler. Biz de Yunan tarafından itildiğimizi söyledik. "Evet biliyoruz, zaten çokları geliyor buraya," dediler. Biz İstanbul'a gideceğimizi söyledik. Tabii çok temkinliydik. Ha asker gelecek, ha polis gelecek, biraz sonra bizi alacak diye. Sonra taksici çağrıldı, üzerimizde para yok, bir şey yok. Biz taksiciye dedik, sana İstanbul'dan ancak veririz. Yolda polis kontrol noktaları var mıdır, yok mudur, diye sorduk. Sizin şansınıza dediler, zaten sizi yakalarsalar, göçmenler bürosuna götürürler, orada anlatırsınız, dedi. Biz, hayır, oraya gitmek istemiyoruz, dedik. Birkaç taksici bizi götürmeye yanaşmadı. Sonra birisi geldi, ben sizi götürebilirim, dedi, çok yüksek bir fiyatla anlaşarak. Allah bize yardım etti, hiçbir kontrol noktasına uğramadan, otobandan İstanbul'a vardık. İstanbul'da şoförün parasını bir şekilde temin ettik, verdik. Maceramız buydu işte.

MANEVİ OLARAK PERİŞAN VAZİYETTEYİM. YAŞADIKLARIMDAN DOLAYI KENDİMİ TOPARLAYAMADIM. SAĞLIĞIM BOZULDU.

02 Aralık 2021 saat 00:00 da Edirne il merkezinden Meriç nehrine yakın noktaya bir grup arkadaşla geldik. Bize rehberlik eden kişilerle birlikte Meriç Nehrini geçtik. Orestiada şehrine yakın bir mesafeye kadar zor şartlarda yürüdük. Saat takriben 02.00 sıraları idi. Devriye gezen resmi kıyafetli polisler bizi fark etmiş olmalı ki, araziye gizlenmemize rağmen bizi saklandığımız yerden çıkardılar. Kimlik ve telefonlarımıza el koydular. Telefonlarımızda avukatla iletişim kurduğumuzu gördüler. İngilizce olarak; iltica etmek için geldiğimizi buradan Atina'ya, oradan da Almanya'ya geçmek istediğimizi anlattık. Rehberlerimizi ellerindeki sopalarla darp ettiler.

Bizi onlardan ayırarak gelen bir başka araçla Frontex yazılı bir binaya getirdiler. Rehberlerin akıbetini bilmiyoruz. Biz burada iltica işlemlerimizin başlatılacağını düşünmeye başladık. Frontex Merkezinin girişinde Resmi kıyafetli bir polis memuru tek tek kıyafetlerimizi çıkarttırarak iç çamaşırlarımıza kadar ince arama yapıldı, çantalarımız arandı. Bir polis memuru da form doldurdu, forma; ad-soyad, medeni halimiz, yaşımız, yaşadığımız şehir ve mesleğimiz yazıldı. Bu işlemleri yapan Polislerin simalarını çok net hatırlıyorum. Daha sonra nezarete konulduk. Kaloriferler yanmıyordu. Fazla battaniye yoktu hava soğuk olmasına rağmen dışarıya göre durumumuz iyiydi. Duvarlar, nezaretin kimleri ağırladığının izleri ile doluydu. Her milletten insanın; adını, kaldığı tarihleri vermeye çalıştığı mesajları duvarları kazıyarak kendi dillerinde yazmış olduklarını gördük. Duvarda adeta bir isim daha yazacak yer yoktu. Ertesi günü 03 Aralık, sabah olunca avukat gelir diye bekledik gelmedi. Polise avukatla görüşmek istediğimizi ifade etmeye çalıştık cevap vermediler. Akşam 19.00 civarı aniden nezaretten çıkardılar. Frontex merkezinin arka kapısından geçerek, eski kasa brandalı bir kamyonu bindirdiler. Kamyonun brandası öyle kapatılmış ki şehir içinden geçerken nerelerden geçtiğimizi dahi fark edemiyorduk. Çünkü içeri ışık alıyordu. Böyle bir nakil insana yapılamazdı. Biz buna rağmen iyimserliğimizi korumaya çalışıyorduk. Muhtemel bizi BM kampına götürüyorlardı diye düşündük. 10 dakikalık bir yolculuktan sonra kamyon ardiye gibi bir yerde durdu. Kamyonun arka kapağını açtıklarında bir başka kamyon gördük. Onunda arka kapağını açtılar, içinden çıkan 50-60 kişilik Suriye, Afgan ve Afrika vatandaşı olduğunu düşündüğümüz kişileri, indikleri araçtan daha küçük olan bizim araca doldurdular. Havvanlara bile yapılmavacak bir sevdi bu. Tam ümitlerimizin kırıldığı andı.

Kamyonun kapağını kapattılar yeni bir yolculuk başladı. Kamyonun geçtiği yollarda brandaya ağaç dallarının çarpma sesleri geliyordu. Arazi içinde gittiğimizi ve bizi Meriç kenarına götürdüklerini anladık. Araç durduğunda kapağı açıp hızlı bir şekilde bizi tahliye etmeye başladılar. İnenleri az ilerde hemen diz üstü çöktürüp beşerli sıra halinde bekletiyorlardı. Bu işlemleri kar maskeli kişilerin yaptığını gördük. İnenlerin ayakkabılarını, kaban, montlarını kemerlerini çıkartırdılar. Ellerindeki sopalarla söylediklerini yapmayanlara vuruyorlardı. Taciz ederek, iğrenç bir şekilde, ayrıntılı üst araması yaptılar. Aramızda kadınlarda vardı. Kimin üzerinde değerli ne varsa alıyorlardı. 1.500 € mu gasp ettiler. Arama yapan şahıs çok güzel Türkçe konuşuyordu ancak Türk değildi. Bu kar maskeli şahısların resmi görevli olmadığını, tanınmamak için yüzlerini gizlediğini düşünüyorum. Ancak bizi Frontex merkezinden kamyonu bindirip kar maskeli gruba teslim edilmemiz polisin bilgisi dışında olabileceğini de düşünüyorum. Bütün arama bitince nehrin kenarına geçirdiler. 8-10 kişilik gruplar halinde bota bindirip karşıya geçirmeye başladılar. Bu geçiş işlemi de kar maskeli grup yapıyordu. Kendileri sessiz olmaya çalışıyor bizleri de ses çıkarmamız için uyarıyorlar çünkü Türk askerine yakalanmak istemiyorlardı. Bota binerken hiçbir güvenlik tedbiri alınmamıştı. Kimsenin can yeleği yoktu. Küçük botlara çok kişi bindiriyorlar ve hızlı bir şekilde karşıya atıyorlardı. İkinci bota binmeye çalıştık, çünkü botun her geliş gidişinde, nehre sarkan ağaç dallarından botun zarar göreceğini düşündük. Bota o kadar çok kişi bindiriyorlardı ki nehrin suyu durgun olmasına rağmen küreklerin oluşturduğu dalgalar bota doluyordu, bu esnada kıyafetlerimiz ıslandı, buna rağmen sağ salım karşıya geçtik. Bunca yaşadıklarımıza rağmen canımızı kurtardığımıza seviniyorduk. Türk vatandaşı olarak 4 kişiydik. Bu arkadaşlarla birlikte ortak bir karar aldık. Türkiye tarafında askere yakalanmak istemiyorduk. Çünkü yakalandığımızda direk tutuklanacağımızı ve geri kalan cezamızı tamamlamak üzere cezaevine gönderileceğimizi biliyorduk. Önceden deport edilen kişilerin bunları yaşadığını duymuştuk. Bundan dolayı diğer mülteci grubundan ayrıldık ve ters istikamete gittik. İndiğimiz yerden 40-50 metre uzaklaşarak nehrin kenarında kendimizi gizleyecek bir yer bulduk ve burada beklemeye başladık. Bulduğumuz yer Türk askerinin göremeyeceği bir çukur alandı. Biz burada gizlenirken botların kıyıya geliş gidişlerinin silüetini görebiliyor, kürek seslerini de duyuyorduk. En acı ve korkunç olan karşıda bekleyenlere hala vurdukları sopa sesleri gecenin sessizliğinde yankılanıyordu. Bütün geçişler tamamlandıktan sonra Türk askerinin sesini duyduk. Böylece bizimle karşıya geçirilen kişilerin yakalandığını anladık. Bizler yattığımız yerde alabildiğince sessiz olmaya çalışıyorduk. Gece ilerledikçe hava daha da soğumaya, ara sıra yağmur atıştırmaya başladı. Aramızda yalnızca bir arkadaşımız yüzme biliyordu. Bu arkadaş bir hafta öncede bu bölgeden 24 saat içinde üç defa geçiş yapmış her geçişinde, yakalayan polislerce geri attıklarında yüzerek karşıya geçmiş. Bu olağanüstü bir durumdu. Yaşadıkları macera filmlerini aratmayacak ilginç ayrıntılar barındırıyordu. (Bu arkadaş 10 gün sonra 5. denemesinde başarılı oldu ve şimdi Atina'da). Arkadaşımız bize geri geçmeyi teklif etti. İlerleyen saatlerde o yüzerek karşıya geçecek kenarda terk edilmiş bir bot bulup bizi karşıya geçirecekti. Bizim için en büyük sorun karşıya geçmenin ötesinde avukata ulaşabilmektir. Bunun için elimizde ne bir telefon nede başka bir araç vardı. Şehre ulaşmış olsak ta avukatsız süreci yönetmek mümkün değildi. Bunun çok mantıklı olmayacağını düşünerek güvenli eve dönebilmek için plan yapmaya başladık. Gece epey ilerlemişti aniden sağanak halinde yağmur başladı. Geri dönüş planımıza göre gün doğana kadar burada bekleyip günün ilk ışıkları ile en yakın yerleşim yerine gitmekti. Bu saatlerde askerin sık aralıklarla devriye gezmeyeceğini düşündük. Ancak yağmur uzun müddet devam edince planımızı değiştirdik yağmurlu ortamda da devriye gezilmeyeceğini düşünerek ani bir kararla yürümeye karar verdik. Elimize her birimiz sopa aldık. Bu gecenin karanlığında yolumuzu bulmada yardımcı olacaktı. Bataklığa denk gelmek istemiyorduk.

Çamurlu engebeli arazilerden, devrilmiş iri ağaç dalları arasından geçmeye çalıştık. Bu esnada bir arkadaşımızın gözüne ve burnuna ağaç dalı çarpması ile burnundan yaralandı uzun sürede görme kaybı yaşadı. Buna rağmen durmadan devam ettik. Çok uzaklarda bir yerleşim yerine ait ışıklar görünüyordu. Daha dikkatli ve sessiz bir şekilde ışık görünen istikamete doğru yürüdük. Yürüdüğümüz yol askeri bölgeydi. 4-5 km gittikten sonra ışıkları yanan yerleşim yerinin Doğan köyü olduğunu gördük. Yine dikkatli bir şekilde köyün arka tarafından dolanarak köyün içine girdik. Tan yeri ağarmaya başladı. Caminin çeşmesinde ayaklarımızı ve pantolonlarımızın dizlerinden alt tarafı yıkadık çünkü komple çamur olmuştu. Böyle kimsenin görmesini istemiyorduk ve bir araca binebilmemiz mümkün değildi. Günün ilk ışıkları ile köyün dolmuşu hareket etmeye hazırlandığını gördük. Her birerlerimiz ayrı koltuklara oturduk. Problemsiz Edirne'ye indik. Buradan hızlı bir şekilde İstanbul'a buradan da Ankara'ya hareket ettik. Yolda sorun yaşamadan evimize ulaştık. Ben ertesi günü rahatsızlandım hastaneye gittiğimde Covid 19 olduğumu öğrendim ve 15 gün karantina da kaldım. Bunca yaşadıklarımdan sonra halen hayatta olduğum ve yakalanmadan eve dönebildiğim için halime şükrediyorum. Yaşadığım psikolojik travmadan kurtulamadım. Ben ilgili makamlara iletmek üzere birkaç soru sormak istiyorum;

- Bizi yakalayan ekip, Frontex merkezine teslim etmesine rağmen hangi gerekçelerle deport edildik.
- Frontex merkezinde çevre güvenlik kamerası, içeriye ait kameralar ve nezarethane kamerası kayıtları (kameralar aktif ise şayet) olmasına rağmen nasıl deport ettiler.
- 03.12.2021 tarihinde nezarete koydukları ve kimlik bilgilerimizi içeren form doldurmalarına rağmen bizler hakkında, Frontex merkezi personeline; 'bu kişiler nerede, akıbetleri ne oldu' diye sorulduğunda nasıl bir savunma verecekler, merak ediyorum.
- 03.12.2021 tarihi akşamı Frontex merkezi çevre güvenlik kameraları önünde biz hangi şoförün kullandığı, hangi plakalı kamyonu bindirilerek kar maskeli gruba teslim edildik.
- İlegal olan kar maskeli grubun mültecilere her türlü kötü muamele yaptığı, parasını ve değerli eşyalarını gasp ettiği bilinmesine rağmen, hangi gerekçelerle polis onlara teslim etti.
- Yakalandığımızda ve Nezarete iken avukat ile görüşmek istediğimizi belirtmemize rağmen neden dikkate almadılar?
- Gözaltına alınma ve deport edilme sürecinde reva görülen ve hiçbir hukuk normunun kabul etmeyeceği muamelelere, Avrupa İnsan Hakları örgütleri ve BM neden göz yumuyor.
- Benim maddi kaybımı (borçlanarak yola çıktığımda paranın büyük bir kısmını Meriç nehrinden geçirenlere verdim. 1500 € mu da kar maskeli grup gasp etti.) Kimler? Nasıl? Telefı edecek.
- Manevi olarak perişan vaziyetteyim. Yaşadıklarımdan dolayı kendimi toparlayamadım. Sağlığım bozuldu.

İKİ KEZ GERİ İTME YAŞADIM

Ben de iki kez geri itilme hadisesi yaşadım. Biri Haziran ayında diğeri ise 1 ay önce ve bunlardan bahsetmek istiyorum. İlk geçiş girişimim Haziran 2021'di. 3 kişi ile birlikte denemiştik. Geçtik ve Feres karakolunda bir gün boyunca balık istifi gibi insanların bir yere tıklandığı bir odada tutulduk. İçerisi bebekli kadınlar, Türk-Kürt, Suriyeli, Iraklı, İranlı, bir çok insanla aynı yere konulmuştuk. Biz polislere Türkiyeli olduğumuzu Erdoğan zulmünden kaçtığımızı da söylemiştik. Kim dinliyordu ki bizi!! Telefonlarımızı da almışlardı. Sadece telefon almışlardı. Başka bir şey almadılar ama çok sert davranıyorlardı.. Özellikle Suriyeli ve Afganları araçlara bindirirken ölümcül darbeler vuruyorlardı. Kafa göz dinlemeden!

Hasılı; ağlama sesleri panik korku hepsi bir aradaydı. O 1,5 gün çok ağır ve kasvetliydi. Tam bir dramdı... Ondan sonra hayvana bile yapılmayacak bir muamele ile kapalı kasa bir kamyonete bindirilip inanılmaz kötü bir kokuyla birlikte ve kusmuklar içerisinde nehir kıyısına getirilip bizi uzun geniş botlarla asker eşliğinde karşıya ittiler. Hemen Suriyelilerin ve Afganların arasına karışmıştık, polis ve askerden başka türlü kurtulamazdık ve yaklaşık 60 -70 kişiydik.... Keşan'a geldiğimizde ise tehlike geçmişti kısmen rahatlamıştık ve o kabustan sonra artık evimize dönebilecektik. 3 Aralık 2021 de ise tek geçmeye karar verdim ve çok pişman oldum.... çok farklı bir macera yaşadım. Şöyle ki; yaklaşık bir ay önce, yine ömür boyu hapsi göze alarak tekrar Meriçten geçmeye karar verdim. 1700 km yol gittikten sonra Edirne-Keşan'a vardığımda kaçakçılar Keşandan gelip beni aldılar ve İpsala Gümrük Kapısının altındaki bir bölgeden atacaklardı ki Feres karakoluna ulaşmalıydım. Türkiye tarafında iken araziye adım atar atmaz ayaklarımız pantolonumuz sıırsıklam ve bataklıklardan ilerlemeye çalıştık. Nerdeyse dizlerime kadar daha karşıya varamadan çamur ve su içinde kalmıştım. Nehre vardığımızda kapkaranlıktı ve ben tektim. 2 kaçakçı botu orada şişirdiler ve beni tam karşıya geçireceklerken 1000 euro alıp beni bir anda bırakıp kaçtılar. Anlaşmada mutlaka karşıya bırakmaları vardı. Yüzme bilmiyorum...

Sanırım tek olmamdan biraz cesaret alıp kalleslik yaptılar. Karşıya tek başıma geçecektim. Hayatımda hiç kürek çekmedim su azgındı, bir gün evvelden feci yağmur yağmıştı. Hava da soğuktu ve orada başta öylece donakaldım. Ne yapacağımı bilemedim. O şoku atlattıktan sonra karşıya geçmekten başka çarem yoktu. Bot patlak da olabilirdi. Hasılı ölümü göze aldım. Aksilik ya bıraktıkları noktadan karşı kıyıya mesafe 120 m vardı sanırım. Geçecektim başka çarem yoktu. Zifiri karanlıktı ve bu taraftaydım. Askeri kulelerin silüet şeklinde görebiliyordum.. Dolayısıyla telefon ışığını açamıyordum. Bota baktım kürekleri aradım. Botun içinde olduğu bir çuvalla getirmişlerdi. Çuvala baktım kürek yok..... Elle o botu karşıya götürmeye çalışmak ne kadar tehlikeli olur tahmin ediyorsunuzdur. Bot iki hamlede alabora olurdu asla kurtulamazdım. Hemen kuru bir ağaç dalı aramaya koyuldum. Mecbur onunla idare edecektim. Kuru odun bulamıyordum ve (bizimki de akıl işte hala canlı ağaca zarar vermeme peşindeyim) ben de. O an bunu da düşünerekten bir iç geçirmiştım ve maalesef bir ağacın kolunu kırmak zorunda kaldım. İçim gide gide... Sonra botu suya sürükledim. İçine zoraki de olsa oturabilmişim. Saçlarıma kadar suyun dibini boylamışım tabiki !! Sanırım karşıya ulaşmam 30-40 dakika sürmüştür.. Akıntıya da kapılarak hafif el çırpınışları ile karşıya bir şekilde geçebildim. Çünkü ağacın hiçbir faydası olmamıştı. Elle sürüklemeye çalışıyordum. En az 6- 7 kez botta devrilme tehlikesi yaşamam da cabası. Öldürmeyen Allah öldürmüyormuş demek ki. Karşıya geçtim ve arkama bakmadan koşmaya başladım. Sol üst tarafımda köprü vardı ve Yunan Gümrük kapısını ve orda sirenleri yanan Kolluk Kuvveti sirenlerini görebiliyordum. Ters istikamette ilerlemeye çalıştım. Akşam 23.00 civarları olsa gerek. Sırlıklam ve çamur içindeyim. Yürüdüğüm için soğuğu çok hissetmiyor gibiydim. Özgürlüğüme kavuşmuştum. Heyecanlıydım. Engelli eşimi yalnız bıraktığım için yarı buruk da olsa, ama olsun eninde sonunda kavuşacaktık. Derken bu düşlerimin tam ortasına balta saplanırcasına Yunan askeri ile karşılaştım ve sanırım beni görmüşlerdi. Nasıl gördükleri konusunda hiçbir fikrim yok. Gelen araç transit minibüs gibi bir şeydi. İçlerinde de karşıya geçirmek üzere göçmen vardı sanırım. Daha önce deport olduğum gibi büyük bir kamyonet değildi. Transit asker veya polis otosu gibiydi. Yanıma gelip durdular. Bana baktılar perişan haldeydim. Çantam ve içindekiler de dahil çamur içinde ve sırlıklam. Onlarla İngilizce konuşmaya çalıştım. 3 kişiydiler. Beni görmek ve dinlemek istemiyorlardı. Şunu hisseder gibi oldum. Dinleseler ağlayacaklar ve geri gönderemeyecekler gibi bir hisse kapıldım. Bu sefer geri dönmemeliydim. İçlerine karışacağım bir Suriyeli grup da yoktu. Geri itilsem tutuklanırdım. Hasta eşimin yüzü gözlerimin önünden gitmemeye başladı. Feci bir korkuya kapılmaya başladım. Çünkü kesin tutuklanıp ömür boyu hapsi boylayacaktım. Yatar sürem öyle 3-5 yıl da değil benim maalesef ki...

Erdoğan ve Türk hükümetinden kaçtığımı, asker olduğumu müebbet hapisle yargılandığımı ve evraklarımdan olduğunu söyledim. Ama nafile. İterek beni aracın arkasına attılar. İçeride 4 kişilik bir Suriyeli grup vardı.. Bizleri yine daha önce anlattığıma benzer bir usulle karşı tarafa geçirdiler. Suriyelilerden ikisi iyi Türkçe konuşuyordu. Onlarda herhangi bir ıslaklık yoktu. Ben titremeye başlamışım. Velhasıl karşıya geçerken onlara mutlaka birlikte gitme teklifinde bulundum. Ancak öyle bir talihsizlik yaşadım ki; bana sakın bizimle gelme seni ihbar ederiz demesinler mi? Askere meramımı anlatırken meğer Erdoğan dan kaçtığımı anlamışlar. Bana "Fetöçüsün sen, başımızı belaya sokma niyetimiz yok demesinler mi ? Peşimize takıldığın anda bizi görürlerse seni ifşa ederiz dediler. Orada öylece yıkıldım. Dizlerimin üstüne düştüm.. Başımı kaldırıp semaya baktım. Yağmur mu yağıyordu. Yoksa ben mi halisünasyon görüyordum hala bilmiyorum. Alt üst olmuştum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece yürümeye başladım ve ordan kurtulup İpsala merkeze atabilir miydim kendimi tek düşüncem buydu. Ama gitsem de bu halle kim hangi taksi beni arabasına alır da Keşana kadar atar? Gibi sorular beynimi kemiriyordu... Cebimde ıslak 400 euro vardı. İpsala gümrük kapısına yine yakındık. Ama otostop da çekemezdik orada. Kimse güvenip almazdı bizi. Velhasıl, bu düşüncelerle bocalarken birden motorlu bir araç sesi duydum. Unimork Askeri araç sesiydi emindim.... Allahım dedim bitti mi acaba? Buraya kadar mıydı herşey.

Meğer askeri bölgedeymişim. Farketmişler bizi ve Suriyelileri. Unimork aracın kasasından el fenerleri ile 5-6 kişilik bir grup indi. Araziye dağıldılar bizleri bulmak için. Ve o anda asıl macera başladı diyebilirim. Suriyelilerle karşılaştılar mı beni ihbar mı ettiler kafam karmakarışık. Tek dileğim yakalanmamaktı. Nasılsa biraz bakıp giderlerdi diye düşünmüştüm. Ama tam 4-5 saat o arazide can pazarı yaşadım. Asker arazinin her tarafına fenerlerle dağılmışlardı. Nereye gideceğimi bilemiyorum titriyorum, az daha soğuk olsa hipotermi geçirecektim muhtemelen. Yapacak bir şey yoktu, olduğum yere yattım çantamı çıkarıp tam uzandım. Fenerleri görüyordum sadece, bana yaklaşıyorlar mıydı uzaklaşıyorlar mıydı onu bile seçemiyordum. Ama deli gibi arıyorlardı beni. Bundan adım gibi emindim. Sürünmeye başladım. Kollarımın üstünde yarı emekleyerek yarı sürüklenerek; adrenalin hormonu hat safhada salgılandığı için olsa gerek, sanırım gücümü ve kuvvetimi ne kadar zorladığımı farkında bile değildim. En az 1 km sürünmüş ve emekleyerek ilerlemişimdir. Araziden çıkmanın yolunu bir türlü bulamıyordum. Fenerleri yer yer görüyordum. Askeri aracın ufak bir tepeden inip bana doğru geldiğini gördüğümde ise tekrar kafamı da çamura gömerek tam yatmışım. Araç yanıma 50 mt uzağıma gelip durduğunda ise zaten kesin gördüler dedim. Şoförün Yanındaki kişi tam benim olduğum noktaya fenerini resmen bana doğrulttu. O esnada nefes alamaz olmuştum. Hayatım film şeridi gibi gözlerimin önünden o kısacık anda geçti resmen. O an sadece içten "Ey Yaradan" diyebilmişim. Ben askeri araçtan inip bana gelmelerini beklerken ne olduğuna inanamazsınız. Askeri araç hızla tersime doğru ilerlemeye başladı.. Beni nasıl göremediler... Hala anlayabilmiş değilim. Mucize gibi... gerçekten mucize.... Aracın gittiğini gördüğümde ise kalktım, emeklememi hızlandırdım. Çünkü aracın sesi benim çamurlara bata çıka ilerlerken çıkardığım sesi bastırıyordu. Fenerlerin de ters istikamete yönelmeye başladığını gördüm.. Ufak bir kasisi geçtikten sonra sanırım başka birilerinin arazisine geçmişim. Orda durup etrafı kolaçan etmeye başladım. Pes etmemeye karar verdim. Pes etmemeliydim. Beni bekleyen hasta eşime geri dönmeliydim. Asker beni göremeyince daha bir azımlendim. Kurtulacaksın dedim kendi kendime... Yaklaşık bir 100 m daha hızlı hızlı emekledikten sonra ayağa kalkıp koşmaya başlamışım ki bir 'metrelik bir yükseklikten karın üstü düşmüştüm. Çanta da sırtımda ve ağırdı biraz. Gözlerim kapandı ve nefes alamadım uzunca bir süre. Bu sefer gerçekten öleceğimi düşündüm. Kendi kendime bilincimi açık tutmaya ve nefes almaya çalışıyordum. Hayata tutunmaya çalışıyordum resmen ölüm kalım mücadelesi içindeydim... Tam o anda askeri aracın yokuşu çıkmaya çalıştığını farkettim tepenin arkasından ses geliyor gibiydi. Duyup duymama arasında bir şeydim. Durumum iyi değildi. Kalkıp tekrardan yatmalı bir şeyler yapmalıydım açıktaydım bulunduğum yer hafif ışıklı bir alandı derken küçük bir sulama kanalı sandığım yere girip uzanayım derken adımımı attığımda bir an çok derine gittim ve boğulacağımı farkettim. Zaten güçlükle yeni yeni nefes almaya başlamışım ki üstüne bir de bunu yaşadım. Su göğsümü aşıyordu nerdeyse. Sanırım 1.5 m üstü derinlikte bir kanaletti. Altı topraktı. İstinat örülmemişti. Aksilik ki araç tekrar gelip az ötemde durdu ve orada öylece beklemeye koyuldu. Sanırım orası araziden çıkış noktasıydı...

Askerler hala arıyorlardı beni... ben buz gibi soğuk suyun içerisinde başlarda biraz ısınmışım sanki ama sonra tir tir titremeye başladım. Sudan çıkamam kesin görürlerdi. Ayakta hareketli bir gölgeye odaklanmaya çalışıyorlardı sanırım ve ben yakınlarında olduğum için emeklesem bile göreceklerdi bu yüzden beklemek zorundaydım. Ve etrafımda hareketli ışık olup olmadığına odaklanmaya çalışıyordum... O gece kurtulmalıydım oradan... insanüstü bir şekilde zorlamışım uzuvlarımı. Birden unimorkun motoru çalıştı ve tekrar geldiği yere doğru gitmeye başladı.

Gittiği yerle benim aramda uzun uzadıya bir tepe vardı. Görüş alanımın dışındaydı ve hareket eden ışık görmüyordum. Sanırım gece 2 yi geçmişti. Tam emin değilim. Ayağa kalktım ve var gücümle koşmaya başladım. Dizlerim kırıla kırıla koşuyordum. Ama koşmaya devam etmeliydim... yaklaşık 1.5 km koştum arada durarak gözetleyerek. Sonunda ana yola varmışım. Tir kuyruğunu sonuna kadar takip ettim. Tir tir titriyordum. Öyle ki zangır zangır titremekten adım atamaz hale gelmişim. Kuyrukta bekleyen tırlardan bazılarının şoförleri biraraya gelmiş yol kenarında sigara içiyorlardı. Ben uzak gitmeye çalışırken beni ve yürüyüşümü farkettiler. İçlerinden biri bana seslendi. Konuşamıyordum. Kötü titriyordum. Sanırım bilincimi kaybedecektim.

Yanlarına yaklaştım sesim de titreyek yardım edin dedim. Bana soru sormaya başladılar kimsin kaçak mı geldin gidiyor musun nehirde mi islandın bu saatte burda ne işin var gibisinden. Duymakla duymamak arasındayım resmen çünkü canımın derdine düştüm. Bana yardım etmeyeceklerini anlamıştım. O suda bekledikten sonra çok kötü olmuştum. İçlerinden birisi bana sakın kamyonların arasına girmeye çalışma demişti. Ne dediğini anlayamamıştım. Meğer kamyonlarla sınır kapısından kaçak geçeceğimi düşünmüştü. Maalesef kamyonların arasında üstümü değiştirmeyi düşünmüştüm ama zaten ıslaktı tüm herşey. Telefonum kapanmıştı su aldığı için açılmıyordu. Birden aklıma çantadaki tuşlu telefon geldi ve kendime gelmeye başladım çünkü kurtulacaktım. Yanımda yedek bir tuşlu telefon getirmiştim ve streçlemişti eşim!!! Ne olur ne olmaz diye... Ve o streç hayatımı kurtardı!!!! Eşime ulaştığımda şoklar içindeydi. Hiçbir şey anlatmadan başımın dertte olduğunu Çok acil whatsabıma girip kaçakçıya ulaşması gerektiğini söyledim.... Sadece dediklerimi yap hemen dedim. Bendeki tuşlu telefonda da aramalarını ve yanımda 400 euro olduğunu onu da onlara vereceğimi beni bıraktıkları yerin 2 km aşağısından gelip almalarını söyle dedim. Yeter ki gelip alsınlar. Şükürler olsun ki ulaşabilmiş konuşmuş ve beni bir numara aradı o telefonda.. Bekle 15 dakikaya oraya gelip seni alacağız demesinler mi. Beklemiyordum bunu. Anlamadım. Ama geldiler. Tekrar beni bıraktıkları araçla geldiler. Kapıyı açar açmaz önce para dediler tabiki! Sinirden çıldırmamak için zor tutuyordum kendimi. Anlayamazsınız o halimi. Hem kazıklanıyorsun hem yine onlara muhtaç kalıyorsun vs. çıldırmamak elde mi?? Sabırla dedim ki; Zaten yapacağınızı yaptınız. Beni bırakıp gittiniz. O kadar çaresiz ve sahipsiz değilim. Paranızı vereceğim yeter ki ıpsala ya atın.... Neyseki tamam gel dediler ve bindim ve araçta tir tir titrediğimi görüyorlardı (anormal bir titremeydi) ve herhalde bana bir şey olacağını düşündüklerinden dolayı veyahut sanırım acidılar tam bilemiyorum ve beni bir eve götürdüler. Sobalı bir bekar eviydi.. Sıcak su yoktu ve soba yanmıyordu. Ev ahalisinden birisi çorap giysi mont ne varsa getirdi. İçeriden 2 battaniye.. dinlen yarın sabah ne yapacağına karar verirsin dediler. Sesleri ve yüzleri sanki algılayamamaya başlamıştım. Buz gibi odada üstümü değiştikten sonra battaniyelerin altına girip titremeye devam etmişim. Kaçakçılar beni evde yalnız bırakıp kapıyı da üstüme kilitleyip gittiler. Nerdeydin? Ne yapıyordun? Kimdi bunlar? Başıma daha da bir şey gelecek miydi? Polis ya da asker kapıyı her an çalabilir miydi? Yarın sabah ne yapacaktım bilmiyordum. Eşimi, ailemi bile arayamamıştım. Sadece ısınmaya çalışmıştım sanırım. Hatırlamıyorum çünkü bilincim yerinde değildi. Sabaha karşı 04:00 gibi uykuya dalmışım. Uyandığımda saat 07:00 gibiydi.

Eller, kollar bacaklar bel tutmuyor resmen bitik durumdaydım. Gözlerim kan çanağı gibi olmuştu resmen. Sadece uykusuzluk değil, aşırı zorlanmanın gözlerime kaçan kirli suların etkisi. Ellerim berbat durumdaydı. Her tarafıma dikenler batmıştı. Elbise ayakkabı telefon para hiçbir şey yoktu artık mecburen geri dönecektim..... Sabah saat 09:00 da kaçakçılar geldi ne yapacağımı sordular? Geri gideceğim beni Keşan'a atmalarını söyledim. 20 dakika sonra kapıya bir tane sarı taksi yanaştı ve ben o çamurlu, içindeki suyun ağırlığından her biri 3 kg ağırlığına ulaşan ıslak ayakkabıları giyip o ıslak çantayla beraber taksiye binip Keşana gittim.. Ben Keşan dan İstanbul a dönerken de yolda iken ailem İstanbuldan memlekete uçak biletimi kesti ve evime dönebildiğime şükrettim. Yolda iken hep şunları düşündüm. Dün gece yaşananlar kabus muydu yoksa gerçek miydi? Gerçekten böyle bir şey yaşadım mı diye hala inanamıyordum....

Ez cümle; gitti denilince ya da yakalanmadan geri geldi denilince dile kolay geliyor. Bir çok şey feda ediliyor bu yolda maddi manevi. Hele de zulümden kaçıp da zulme geri itilince o daha da üzüyor insanı... Yaradan yar ve yardımcısı olsun tüm zulme ve haksızlığa uğrayanların. Kelimeler kifayetsiz kalıyor...

YUNAN POLİSİ İLE TÜRK POLİSİ KOORDİNELİ ÇALIŞIYOR

3 kişiyle birlikte Uzunköprü tarafından Meriç'i geçtik. Tarih 27 Eylül 2020 olması lazım. Bize söylendiği şekilde, en yakın beldedeki polis karakoluna gittik. Karakola teslim olduk ama, bizim bütün çantalarımızı aldılar, çantalarımızı boşalttılar. Sonra biz paralarımızı yanımıza aldık ama bütün ilaçlarımızı her şeyimizi orada bıraktılar. Bize sonra vereceklerini söylediler. Ne avukat geldi ne bi şey geldi. Avukat da gelmeyince, aradan 3 saat geçti. Susadık, su bile içemedik. İçeride akan bir çeşme var ama temiz değil, karakolun içerisi. Sonra en nihayetinde askerler gelip gitmeye başladı karakola. Askerler dolaşıyordu. Biz 3 kişiydik ama, diğer ülkelerden mağdurlar da vardı. Afganistanlı, Iraklı, Suriyeli insanlar da vardı orada. Bizi askerlere teslim edip deport edeceklerini düşündük. Öyle de oldu. 3 saat sonra hepimizi çıkardılar, çantalarımızı bize verdiler. Bizi bir minibüse bindirdiler, Meriç'in kenarına getirdiler, tek tek sıraya dizdiler. Orada aksansız, gayet güzel Türkçe konuşan bir subay vardı. Biz Türküz, Gülenistiz dedik. O subay bize küfretmeye başladı. "Ya zaten bu Tayyip'i siz getirmediğiniz mi başa? Gülen cemaati Tayyip'e destek vermedi mi?" Biz de "Bak yanlış anlıyorsun, biz ne zaman destek verdik, onlar Avrupa Birliği değerleri çerçevesinde, ülkeyi o seviyeye taşımaları neticesinde biz öyle... Ne zaman ki Avrupa Birliği değerlerinden uzaklaştı biz de desteğimizi çektik." Küfretmeye başladı. Sonra elimdeki çantamı aldı. Paralar, telefonlar, değerli bulduğu ne varsa çaldı. Yüzlerinde kar maskesi yoktu. Elinde bir odun vardı. Ben çantamı vermek istemedim, çantamda ilaçlarım vardı. Tansiyon hastası olduğumu söyledim. Buna rağmen bana vurdu, beni itti, çantamı aldı. Bizi askeri bir bölgenin karşısına getirdiler. Botlara bindirip karşıya geçirdiler. Karşıya ilk biz geçtiğimiz için Türk askerine yakalanmadan oradan ayrıldık. İstanbul'a gelene kadar kilometrelerce bataklık alanlarda yürüdük. Dosyama yurtdışına kaçak çıktığım da eklenmiş. Muhtemelen Yunan tarafıyla koordineli çalışıyorlar.

YUNAN TARAFI İLE TÜRK TARAFI BİRLİKTE ÇALIŞIYOR

Eşim 31 Aralık 2021'de sabah, bana mesaj attı, "Geçtim, avukatla görüşmeme sadece yarım saat kaldı, merak etme." Ben de dedim ki (ağladı, ağladığı için afedersiniz, daha çok yeni, etkisinden kurtulamadım, dedi) avukat gelirse bir not da olsa muhakkak yaz gönder. Ondan sonra telefonuna ulaşamadım o gün boyunca, o gün akşam, yılbaşı gecesiydi. Gece saat 2'de beni sabit hattan aramışlar, duymamışım. (Ağlıyor, günlerce uyku uyumadığını, uyuyamadığını söylüyor.) Sabah kalktım, o numarayı aradığımda Edirne'deki jandarma olduğunu öğrendim. Neden aradınız beni, dedim. Gece nöbet değişikliği olmuş, yeni gelenler, benim niçin arandığımı bilmediklerini söylediler. Kısa bir süre sonra beni CMK'nın atadığı avukat aradı, "Eşiniz sınır ihlalinin dolaylı yakalandı" dedi. Yani Yunanistan'a gitmiş, geri gönderilmiş. Avukat olan bir yakınım, eşimi görmeye gitti. Eşimin dosyası Kayseri'de olduğu için SEGBİS'le mahkemeye bağladılar, zaten daha önceden ceza aldığı için, mahkeme eşimi tutuklama kararı verdi. Şu şekilde olmuş: Yunanistan'da avukatla görüşmeden, Yunan polisi tarafından yakalanıyorlar. Eşimi ve yanındakileri göçmen karakoluna götürüyorlar. Galiba toplamda 3 kişiler. Karakolda, telefonunu, parasını, kimliklerini alıyorlar, sabahtan akşama kadar bekletiyorlar. Farklı yerlerden alınmış Afganlar da varmış. Bir umut bizi pushback yapmazlar diye düşünüyorlar. Akşama kadar bekletiyorlar ve hiçbir işlem yapmıyorlar. Daha sonra telefonları, paraları, kimlikleri geri verilip, silahlı ve maskeli, kim olduğu belli olmayan insanlara teslim ediliyorlar. Onlar da eşimi ve yanındakileri silah zoruyla Meriçe'ye getiriyorlar, sonra da ellerinde ne var ne yok el koyuyorlar. Bana söylemiyorlar ama, muhtemelen kıyafetlerini de almışlar. Avukatı, eşimin üzerinde bambaşka şeyler olduğunu söyledi. Ben Yunan tarafındakilerin Türkiye tarafındakilerle irtibatlı olduğunu düşünüyorum. Gecenin 10'unda Türkiye tarafındakiler elleriyle koymuş gibi yakalıyorlar. Muhtemelen Yunan tarafından bir bildirim yapılıyor!

FRONTEX YETKİLİLERİ İLE MASKELİ ÇETELER BİRLİKTE ÇALIŞIYOR

03.12.2021 tarihinde saat 03.00 yada 04.00 sularında Yunanistan'ın Orestiada şehrine 2-3 km mesafede iken Yunanistan topraklarında Yunanistan sınır görevlilerince (FRONTEX) yakalandık. Sınır görevlilerince yere yatırılarak sorgulanmaya başladık, elinde uzunca bir sopa (değnek) uzun boylu bir sınır görevlisi yanımda bulunan Afgan ve Kürt kökenli iki şahsı darp ederek sorgulamaya başladı, daha sonra bana ve beraberimde bulunanlara yöneldiğinde Türk olduğumuzu ve Almanya'ya gitmek için Yunanistan'a geçtiğimizi ifade ettik, elimizde bulunan kimlik kartlarımızı, pasaportlarımızı ve telefonlarımızı aldılar, darp ettikleri iki şahsı başka bir yere, beni ve yanımdaki diğer şahısları ise kapalı bir münibüs ile (10 dakikalık mesafede) Oriestiada şehrinde bulunan ve bina girişinde FRONTEX yazılı yere getirildik, (sabah 04.00-06.00 arasında) burada sınır görevlilerine avukatımızı çağırmak istediğimizi ifade etmemize bir yanıt alamadık. Bizi bir yandan üst aramasına tabi tuttular diğer taraftan ise neden geldiğimizi ve nereye gideceğimizi sordular, ayrıca kimlik bilgilerimizi de alarak bir form doldurdular. Akabinde nezarethaneye götürüldük, saat 14.30 civarında nezarethaneye gelen görevliden saatin kaç olduğunu öğrendik. Kendisine aç olduğumuzu ve ailemize telefon etmek istediğimizi ifade ettik. Söz konusu sınır görevlisi 15 dakika sonra aldığı 4 paket büsküvi ile geldi ve bize verdi.

Akşam 18.00 civarında bizi bulduğumuz nezarethanenin arka tarafından çıkararak bina önünde bulunan kapalı bir kamyonla koydular. Kendilerine nereye gittiğimizi ve pasaport ve telefonlarımızın neden verilmediğini sorduk, ancak hiçbir şekilde cevap verilmedi. Kamyonla bizi 10-15 dakika mesafeye (Meriç Nehri yakınlarında ormanlık bir bölgeye) götürdüler, burada başka bir kamyon geldi ve içinde bulunan tahminen 60-70 Afgan-Kürt kökenli hepsi genç erkeklerden oluşan grubu bizim bulduğumuz kamyonla aldılar. Kamyon içerisinde nefes alacak bir alan bırakmadılar, bu esnada tuhaf bir gelişme oldu, **Frontex görevlileri bizim bulduğumuz kamyonu yüzlerinde kar maskesi bulunan şahıslara teslim ederek bölgeden ayrıldılar.**

8-10 kişilik olduğunu gördüğümüz bu kar maskeli grup bizi 15-20 dakika mesafede karanlık ve kuytu bir bölgeye (Edirne'nin Doyran köyü karşı tarafı Yunanistan toprakları) getirdiler, kamyonun hepimizi indirdiler ve üçerli bir sıra düzeni oluşturdular, kimi Türkçe kimi Kürtçe ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı çıkarmamızı istediler ellerinde uzun değneklerle kimi zaman vuruyorlardı. Kar maskeli şahıslardan bir tanesi sıranın başından başlayarak elinde bulunan kalem fener ile herkesin üzerine arayama başladı. Değerli ne bulduysa cebine atıyor bir yandan da şahısları tehdit ediyordu. Kar maskeli şahısların yapmış olduğu konuşmalarından (Kürt ya da Afganlı olduğu) yüksek ihtimalle Afgan uyruklu olduğu anlaşılıyordu. Tahminen 70 kişinin ve bizim bütün paralarımızı gasp ederek tehdit ettiler, inanın iç çamaşırlarımıza kadar aradılar. Benim de 1,665 Euro'mu (binaltıyüzaltmışbeş avro) gasp ettiler. Türk olduğumuzdan dolayı ayakkabılarımızı vereceğini ve bize ayrıcalık yapacağını ifade etti. Kar maskeli bu şahıslar hem silahlı hem de elleri sopalı bir şekilde bizi Meriç kıyısına getirdiler. Kürtçe konuşan 2 şahıs tarafından Türk kıyılarına botla geri itildik. Botla karşı tarafa yani Türkiye topraklarına (Edirne'nin Doyran köyü yakınlarına) geri itilen bu şahıslar ayak yalın ve gasp edilmiş bir vaziyette gönderilmiştir. Ben Türkiye'de 15 Temmuz nedeniyle önce açığa alınmış, sonra KHK ile ihraç edilmiş sonrada aranan bir şahıs durumuna düştüğümünden dolayı gerçek kimliğim yerine rumuz ismini kullanıyorum. Bu yazımın ekinde gönderdiğim soruların Yunan yetkililerine ve AB Frontex yetkilerine de sorulmasını özellikle istirham ediyorum. Gerçekten yaşadığım bu olay bende büyük bir travma yaşamama neden oldu ve bir aydır hala yaşadıklarımın etkisinden kurtulamadım.

Avrupa Birliği ve Yunanistan yetkililerinin cevaplandırması isteğiyle hazırlanmıştır. Frontex görevlilerince yakalandık, üstümüz arandı beyanlarımız alındı bununla ilgili bir form dolduruldu. Çok defa söylememize rağmen neden avukat talebimiz yerine getirilmedi?

Yapılan gözaltı ve deport edilmemiz konusunda neden AB ve BM normları dikkate alınmadı ve hangi gerekçe ile deport edildik?

Frontex'e ait bir nezarethanede hem soğuktan üşüdük hem de aç kaldık, 14 saat kadar tutulduğumuz burada 1 paket bisküvi ile yetinmek zorunda kaldık. Ayrıca ailemize haber verilmesini bile kabul ettiremedik. Sizce bu Avrupa Birliği İnsan Hakları Beyannamesine imza atmış üye ülkelerin normal bir uygulaması mı?

Frontex görevlileri ile kar maskeli haydutlar arasında nasıl anlaşma yapıldı? Kar maskeli haydutlara teslim edilmeden önce Frontex görevlilerince neden Pasaport ve telefonlarımız tarafımıza verilmedi. Kar maskeleri ile haydutluk yapan ve geri itme işini yapan bu şahıslar gasp ettikleri para ve değerli eşyaların yüzde kaçını Frontex yetkilileri ile paylaşıyorlar?

Şayet yaşadığımız bu olaydan dolayı Frontex ve Yunanistan yetkililerin bir tereddüdü varsa 03 Aralık 2021 tarihindeki Yunanistan'ın Orestiada şehrinde bulunan Frontex binasına ait kamera kayıtlarını incelemesi yeterli olacaktır.

BİZE SİLAH DOĞRULTTULAR ÖLECEĞİMDEN KORKTUK

Geçiş esnasında bir sıkıntı yok, tabii ki zor şartlarda geçiyorlar. Botta vs. yaşadıkları, suya batma ihtimalleri, orada çalı çırpılara takılmaları vs. çok kötü bir süreç. Ama karşıya geçtikten sonra bir yerde saklanıyorlar. Tabii geçiren kişi, eşim ve yanındakilere, "Sabah saat 9'da saklandığınız yerden çıkacaksınız, polisler ve avukat gelecek, avukat ismi veriyor, gelen polisler ve avukata teslim olacaksınız," diyor. Eşim ve arkadaşları saklanıyorlar. Saat 9 olduğunda eşim ve yanındakiler, "Saat 9 oldu, çıkalım mı" diye mesaj atıyorlar. Kaçakçı da, "Niye hâlâ duruyorsunuz, gelen polislere teslim olun," diyor. Eşim ve diğerleri de saklandıkları yerden çıkıp, oraya gelen polislere teslim oluyorlar. O sırada iki tane polis eşim ve yanındakileri alıyor, tabii avukat yok. Polis, çantaları boşaltmalarını istiyor, telefonları alıyor, üzerlerini arıyor. Çok şükür paralarına, kıyafetlerine dokunmamışlar. Polis eşim ve yanındakileri bir araca bindirip 5-10 dakika kadar arabayla gitmişler. Eşim ve yanındakiler nereye gittiklerini bilmiyorlar. Daha sonra, eşim, "Bizi araçtan indirdiler, başka bir pikaba bindirdiler" dedi. Eşim, "Pikapla da bir süre ilerledik, bir yere vardık. Kamp olduğunu tahmin ediyordum oranın. Bizi kampa getirdiler diye seviniyorduk, ama bizi indirmediler, aksine 4-5 tane de Suriyeli bindirdiler pikabın içerisine," dedi. "Biraz daha mesafe gittik, polisler, inin aşağı dediler, önce Suriyelileri indirdiler.

Biz, o Suriyelileri geri iteceklerini anladık zaten. Bize, siz durun, dediler, biz de sevindik, bizi geri göndermeyecekler diye. Önce Suriyelileri bota bindirdiler, karşıya geçirdiler." Sanırım onları karşıya Yunan polisinin kullandığı Afganlar geçirmiş. Sonra eşime ve arkadaşlarına "inin aşağı" demişler. Eşim ve yanındakiler, avukat gelecekti deyip, avukatın ismini söylemişler. Sonra polisler hemen coplara, silahlara sarılmışlar, onlara silah doğrultmuşlar. Eşim ve yanındakiler başka da bir şey söylemeden arabadan inmişler. Eşim, "Bize dayak atacaktı, dahası, silah doğrulttular, öleceğimizden korktuk," dedi. Sonra aynı şekilde eşimi ve yanındakileri de bota bindirip karşıya geçirmişler. Eşim ve yanındakiler toplamda 5 kişilermiş. Bir şekilde bataklıklardan geçerek bir yere varmışlar. Taksi çağırmışlar, taksici de onları polise ihbar etmiş. O taksici zaten ihbarcıymış. Onlardan birisi serbest bırakılmış, 4 kişi tutuklanmış. Eşim de tutuklananlardan biri. Ben, ilk gözaltındayken gidip gördüm. Çok kötü durumdalar, perişanlardı. İnsanların çırılçıplak soyulduğunu ve işkence yapıldığını duyuyoruz, çok şükür eşim yaşamamış ama üstleri başları perişan haldeydi, çamur içindeydi.

TEKME, YUMRUK... BİZİ DÖVERKEN BAZILARI TÜRKÇE KÜFÜRLER EDİYORLARDI

Gülen Hareketi mensubuyum. Bir müddet gaybubetteydim. Haziran 2021 tarihinde Türkiye'den ayrıldım. Edirne'nin Enez ilçesi tarafından Meriçi yüzerak Yunanistan'a geçtim. Geri itmelerin çok yaşandığını duyduğum için bu taraftan geçmemin daha uygun olabileceğini düşündüm. Ters akıntıda bir boğulma tehlikesi de yaşadım. Ama sağ salım karşıya geçebildim. Tek başımaydım. Herhangi bir kaçakçıdan destek almadım. Uzun saatler yürüdüm, bataklıklardan, sazlıklardan geçtim. Tahminen 6-7 saat yürüdüm. Bir balıkçı kasabasına denk geldim. Orada galiba ismi Nikos olan birisi beni durdurdu, bir şeyler sordu. Ben de Türk olduğumu söyledim. Yanında köpeği vardı, o köpeklerle beni tehdit ederek orada alıkoydu. Sivil birine benziyordu, tahminimce balıkçıydı. Balıkçı barakası tarzı evler vardı. Barakaların yanında sandallar vardı. Tahminimce balıkçı kasabasıydı. Kulübesine götürdü, sonra polisi aradı. Su istedim, verdi. Tekneyle iki tane üniformalı polis geldi. Biri sarışındı, biri de Türklere benziyordu. Çantamı ve üzerimi aradılar. Beni polis teknesiyle 10-15 dakikalık mesafede bir karakol gibi bir yere götürdüler. Ama karakol değil kesinlikle. Üzerinde polis karakolu olduğuna dair herhangi bir tabela, işaret yoktu. Sadece o ikisi vardı. Seyyar karakol kurulduğunu duymuştum zaten. Orada bir saat kadar bekletildim. Sonra arkası kapalı bir Ford Connect arabayla bir tane polis geldi, sivildi giyimliydi. Çantamı, kimliğimi ona teslim ettiler. Beni arabanın arkasına attılar. Bu arada "hayde" gibi kelimeler söyleyerek, itekleyerek arabaya bindirdiler. O arabayla yarım saat 45 dakika kadar yol gittik. Hava kararmıştı. Başka bir polis grubunun arasına attılar beni. Plastik kelepçeyle, elimi morartırcasına çok sıkı bir şekilde kelepçelediler. Sonra itekleyerek kırmızı bir arabaya bindirdiler. Yine Ford Connect tipi bir arabaydı. Arabanın arkası -özür dileyerek söylüyorum- çok pis kokuyordu, idrar kokuyordu. Biraz beklettiler. Etraftan Arapça sesler geliyordu, çoluk, çocuk, kadın sesleri. Hiçbir görevli benimle muhatap olmadı. Beni bir eşya gibi oradan oraya sürüklediler. Araba biraz ilerledikten sonra yolda durdu.

Türkiyeli bir genç bindirdiler arabaya. Onu çok kötü dövmüşler, inliyordu artık. Zar zor da olsa biraz konuşabiliyordu. Yunanistan'da kaçak çalışıyormuş, polis çevirmesinde durmamış, kaçmış. Polis yakalayınca da çok kötü dövmüş. Hatta bir ara bayıldı, ben öldü zannettim, korktum. Nefes aldığı

fark edince rahatladım. Kelepçeli ellerimle biraz masaj yaptım, sonra biraz kendine geldi. "Suya götürüyorlar bizi abi" dedi. Tahmin ettiğimi söyledim. Sonra İpsala'nın karşısında bulunan bir yere getirildik. Türkiye tarafında askeri bölge vardı. Orada arabanın içinde yarım saat kadar bekledik. Aşağı indirdiler. 20-25 kişi vardı. Kimisi kar maskeli, kimisinde bere vardı, bereyle yüzlerini kapatabildikleri kadar kapatmışlardı. Orada 3 tane Suriyeli genç vardı. Beşimizi bir yere topladılar. **Bana demirle vurduklarını hissettim.** Beşimize birden toplu halde giriştiler. Tekme, yumruk... Bizi döverken bazıları Türkçe küfürler ediyorlardı. Arapça bir şeyler de konuşulduğunu duydum, muhtemelen Arapça küfrediyorlardı. Bota bindirirken de Türkçe "Allahaismarladık, selam söyle" gibi ifadeler kullandılar, gülerek. Dalga geçiyorlardı, bizi aşağılıyorlardı. Kökenleri Araplara benzemiyordu. Bangladeş kelimesini duydum. Küfredenlerden biri de Yunanistanlıydı. Afgan da vardı. **Dayaktan sonra o Türkiyeli genç bayıldı zaten. Sonra dövmeği bıraktılar.** Herkesin kimliğini iade ettiler. Çantaları verdiler. Çantamı kontrol ettim. 650 euro kadar param vardı. Param vetelefonum çalınmıştı. Polislere sordum, yok dediler. Sonra bir polis suratıma vurmakla itmek arası bir hareket yaptı. Türkiye tarafına bir ağaca bir ip bağlamışlar o ipin yardımıyla bizi karşıya geçirdiler. İp sağlamdı ve oraya makaralı bir sistem kurmuşlar. Bota yanımıza bir Yunan kolluk görevlisi de bindi. Asker mi, polis mi bilemiyorum. Yunanistan tarafından makarayı çeviriyorlardı. Bottaki kolluk görevlisi de ipi tutuyordu. Bu sırada nehrin ortalarına varmışken, bir tekne göründü. Bu tekneyi Türkiye'ye ait askeri devriye teknesi zannedip, yanımızdaki Yunan suya atladı, yüzerek Yunan tarafına geri döndü. Bu arada botu da hızlı hızlı geri Yunan tarafına çektiler. Meğer o tekne Yunanistan'ın devriye teknesiymiş. Bota ikinci kez bindirilirken bir bıçakla elimizdeki plastik kelepçeleri kestiler. Bizi karşıya geçirdiler. Sonra botu geri çektiler. **Türkiye tarafında jandarma tarafından yakalandık. Bizi direkt projektörlerle buldu Türk kolluk kuvvetleri. Sanki Yunan tarafıyla anlaşmalılar gibiydi. Nereye bakacaklarını çok iyi biliyorlardı.** Yanımdaki Türkiyeli genç Kürtçe ve Arapça biliyordu. Diğer Suriyelilerin arasına karıştı ve serbest bırakıldı. Ben karakolda çok büyük işkence gördüm. Beni ölümle tehdit ettiler, silah çektiler.

ÖMRÜMÜN EN UZUN DÖRT SAATİ

Ocak 2021'de saat 19.00 sıralarında bir yanımda sular ve en sevdiğim ülkemden Türkiye topraklarından sandala atladığım ilk adımlarla umutlarım iyice tavan yapmıştı. İçimde ne sevinç ne hüznün tarif edemeyeceğim garip duygularla hiç tanımadığım karşıda 13 kişi olduğumuzu öğrendiğim insanlarla bir sandala binerek umuda yolculuğumuz başlamıştı.

Hava çok gürültülü fırtınalıydı tanımadığım insanlarla tanıdığım ya da tanımadığım yelken açmıştım. Bindığım bota gelene kadar duaları dilimden düşürmüyordum. Kaçakçıyı tanı mıyordum ve ona güvenmekten başka çarem yoktu. Yoldan kıyıya inerken ağaçların arasından telefonun ışığı ile ayağıma kaymamak için yer bulmaya çalışıyordum. Korku, ümit, acı, tatlı bütün duyguları yaşıyordum. Bir anda kendimi botun ön tarafında kaptanın önünde bir arkadaşın kucağında bir yer buldum. Her şey bir anda çarçabuk birbirini takip ediyordu kıydan ayrılmıştık.

Kaçakçının kafanızı eğin, görüntü vermeyin sesi ile kendime geldiğimde her iki tarafımızda küçük ada veya yarım adayı gördüm fakat müthiş dalgalar ve botun sürati hepsi bizi kaldırıp kaldırıp güverteye (oturduğumuz yere) vuruyordu. Kıyı ışıkları gözüküyordu botun çarptığı dalgalardan çıkan sular üzerimize su serper gibi gelmeye başladı. Artık açık denizlerdeydik her kafamı kaldırıp sağa sola baktığımda, 5 metreye varan dalgaları görüyordum ve her biri ayrı bir canavar gibi gözüküyor ve her dalga bizi yutacak gibi geliyordu. Üzerimize her dalgadan kova ile su dökülüyordu. Her dalga botu en az 2 metre yukarı doğru zıplatıyordu.

Arkamda oturan ismini sonradan öğrendiğim Barış abinin kucağında oturuyordum. Bot her zıplattığında bir iki kere havaya zıplıyor demirin veya sert zeminin üzerine düşüyordum Bot her zıpladığında Barış abiyi ezerim diye korkuyordum. Elimin birini arkadan yere koydum önümde bulunan ismini sonradan öğrendiğim Çağlar bey artık oturmuyor uzanıyordu. Dizleri benim bacaklarımın olduğu yerde ve tehlikede ben düşerken onun dizleri benim karnıma gelip patlatabilirdi. O yüzden sol elimle de onun dizinden tutuyordum.

On güvertede bulunan altı arkadaştan Murat abi ön tarafta olduğundan o iki elleriyle sağlı sollu botun ucunda bulunan sert tutacaklar bırakmamak için çaba harcıyordu. Ne kadar acı çektiğini anlamak için parmak içlerinin açıldığını ve kanadığını ve sırtında bacaklarında açılmalar olduğunu daha sonra çıplak gözle görünce olayın vehametini daha net anlaşıyor.

Ve ilerde bir ışık görüldü ve kaçakçılar bu tam yolumuzun önünde ne geziyor konuşmaları ve ondan da kaçarak uzaktan yolumuza devam ettik. Yan hizadan geçerken onun büyük bir fırkateyn gemi olduğunu anladım. Ama dalga boyunda hiç düşme yoktu. Karanlık ve deniz, dalgalar yağmur tüm şiddeti ile bizi kucağına alıp sımsıkı sarıyorlar yani tüm sebepler aleyhimize birleşmiş bizi adeta dişleri arasında eziyordu. Artık bu yolun hiç bitmeyeceğine inanmışım. Uzunca bir zaman sonra ilerde ışıklar gözüküyordu. Aynı zamanda üzerimize adeta kova kova su dökülüyordu.

Arkamda bulunan Barış abi ve Çağlar abi bana soruyordu. Abi ışık görüyorum. Abi bir ışık gözüküyor ama biz mi yerimizde sayıyoruz ışık mı bizden kaçıyor anlamıyorum. Uzun zaman sonra kıyıya paralel gitmeye başladık.

Anladım ki o yoldaki fırkateynden kaçarak adanın bir ucuna gelmiştik. Diğer tarafa geçmek için dalga deniz yağmur ile boğuşarak son sürat ilerliyorduk sonunda güzel bir koy gibi sahile doğru yaklaştık ve kaçakçı durdu sanki karşımızda birini arıyordu. Nerede bunlar...

İşaret vermeleri lazımdı diye konuşuyordu. Anladım karşıda ineceğimiz yeri gösterecek olan kişiler de gelmemiştik. Yavaş yavaş kıyıya yanaştı, hızlıca inin sesi ile herkes ayaklandı. Murat abi ayağa kalkamıyordu. Zar zor indi ve kayığı tutayım derken suya düştü. O anda nasıl oldu bilemiyorum kolundan yakaladım ve yukarı çektim. Sonunda Yunan Rodos adalarına inmiştik. 13 kişi olduğumuzu ve Murat abiden başka kimseyi tanımıyorum, kimse ne yapacağını bilmiyordu. Ama herkesin halinden ve konuşmalarından kendimizi güvenli bir limana atmanın sarhoşluğu ile herşeyi unutmuştuk. Sonra sırlıklam olan vücudumuzun tir tir titrediğini ve hiçbir yerimizin tutmadığını fark ettik. Telefonları açmaya çalışırken titremekten yarım saat telefonları açamadık. Arkadaşların birazı ilerlemiş kaybolmuştu. Ben ve iki üç arkadaş geride kaldık, kendimizi bir yere atıp üzerimizi kurulamak istedik. Çantalardan da su akıyordu.

Biz hala kendimizde değildik. Karaya çıktığımızda kenarda bulunan iki üç kişi anında polisi aramış olacak ki hemen polis aracı geldi. Ama bizler onun umrunda değilmisiz gibi duruyordu. İleri doğru gitti sonra bir arkadaş yarı ıslak bir çamaşırını verdi onu titreyerek aldım herşey ıslanmıştı. Telefonu açmaya çalışıyordum. Sonra polisler işaretlerle gelmemizi söyledi. Gittiğimizde Gepone isimli kahvehaneci mi pastane mi tam bilemediğim mana veremediğim iş yerini açtırmış bizleri çağırıyordu. Diğerlerini de çağırın diyordu.

Tahmini saat 24 sıralarında sonunda sığınacağımız, üzerimizi kurutup içimizi ıstatacağımız bir yer bulmuştuk. Neticede polis olaya el koydu artık sığınma işlemi başladı diyorduk ki çok geçmeden diğer arkadaşlar da geldi. Asker kıyafetli daha sonradan sahil güvenlik olarak değerlendirdiğimiz asker çok iyi davranıyordu.

Kaybınız var mı herkes burada mı, hasta olan var mı gibi sorularla bizi rahatlatı. Kampa gidip işlemlerin orada devam edeceğini de duyduğumuzda bu tamamen yazdıklarımı unutarak sonunda güvenli bir limana attık kendimizi düşüncesi ile o mutluluğu tarif edemem. İlk iş olarak telefonları açarak ailemi görüntülü aradım. Artık herşey bitti karşıdayım diyordum. Sonra Gargona 2018 şifresi ile Gargonadan Wifi ye bağlandım ve işyerinin Gargona olduğunu anladım. Gargona da bir bayan, 50-51 yaşlarında keçi sakallı orta boylarda bir şahıs bize bitki çayı kek ve pasta getirdi. Överek kendilerinin yaptığını ve üç tane kestane getirdi ondan yaptıklarını söyledi. Gerçekten inanılmaz bir tadı vardı. İki üç dilim yedim içim ısınıyordu.

Yine o asker geldi kimlikleri ve telefonları topladı. Biz yine hepimiz kampa gideceğimizi hesap ediyorduk. Belli zaman sonra minibüs geldi dediler. Sıradan arkadaşlar üst aramasından geçiyor eşyalar da aranarak teker teker Gargonadan çıkıyorduk. Ondan önce asker kimlikleri toplarken asker ve polis var mı diye sordu. 3 polis ve bir de orada öğrendiğim astsubay arkadaş varmış. Ben en son arananlardandım. Dışarı çıktığımda minibüs dedikleri şimdi daha iyi anlıyorum askeri gözaltı aracı imiş. Çantaları aracın arkasındaki bölmeye koyarak bizi aracın içerisine arka kapalı bölmeye aldılar. Sonra kapıyı kilitlediler. Bazılarımızın jetonu yeni yeni düşmeye başladı. Bazı arkadaşlar deport olayını dillendirmeye başladılar. Biz yine duaya sarılarak inşallah olmaz diye hep iyi şeyler hayal ediyordum. 20 dakika kadar gittik ve limana girdiğimizi gördük. Araç, sahil güvenliğin gemisine yanaştı. Ne yapacağımızı bilemiyorduk ve olamaz, olmaz inşallah diyorduk. Bu arada araçta 10-15 dakika bekledik, sanki bir yerlerden haber bekliyordular ve kararsızdılar.

Sert bir dille inin aşağıya diye işaret etti. Araçtan indik, sıralı silahlı askerler bağırarak binmemizi işaret ediyordu. Burada no no diye bağırmaya başladık. Direndik, birbirimize tutunduk. Ama nafiye zorla itip kakıp sahil güvenliğin gemisine bindik.

Bir taraftan yağmur şiddetini artırıyordu. Güverteye çıkan arkadaşına beyaz karbona benzer termal naylona sarıyorlardı. Geminin arka uç tarafından başlayarak sağlı sollu sıralanmış çömelmiştik. Sıradan kimliklerimizi dağıttılar. Telefonlarımızı gasp etmişlerdi. Sonra gemi hareket etti ve bizim için özgürlük denilen kavram ve hicret ve Rodosta geçen 2.5 saatlik hayatımız sona eriyordu. Yanımda bulunan, ismini sonradan öğrendiğim adeta tanıştığım asker olan Eyüp aradaşımız tir tir titriyordu. Hepimiz baştan aşağı donumuza kadar ıslanmıştık ve hepimiz tir tir titriyorduk. Gemi uzunca bir süre dalgalarla boğuşarak ilerledi. Sonra bir ara ışıkları kapattı. Öyle yoluna devam ediyordu. Sonra gemi durdu bir U dönüşü yaptı. O an içimden acaba vaz mi geçtiler diye düşündüm. Sonra bir anda zebani ortaya çıktı. Ortaya 4 tane mavi giyimli görevli 2 tane M 16 silah tutan asker tahminen turuncu renkli gemiyi kullanan mürettebat 2 kişi şişman zebani ile bir diğer yanımdan Eyüp arkadaşını alarak iki kişiyi suya atmak istediler. Bir anda herkes bağırmaya başladı. Herkes birbirinden tutuyordu. Herkesi iyice ölüm korkusu sarmıştı.

Denizin ortasındaydık müthiş bir arbede yaşıyorduk. Askerler kapıdan silahlarını doğrultmuşlardı. Zebani bağırarak etrafa saldırıyordu.

Sonra bir diğeri içerden geminin sağ tarafına birşey attı ve bir gürültü ile can salı olduğunu gördüm. Zebani, yarım metre büyüklüğünde bir ekmek bıçağı ile can salının içine uzandı ve birşeyler yaptı. Küreği de atarak dışarı çıktı. İçimden, ibnenin çocuğu can salını kesti diye düşündüm. Bizi ölüme terk edeceklerdi. **Murat abiyi aldı zebani. Murat abi belinden ve yediği dayaktan dolayı ayakta duramıyordu. Hemen onun arkasına vardım kolundan yakaladım. Zebani, Murat abinin ayakta duramadığını görünce can salını yaklaştırdı Murat abiyi içine attı.** Arkasından ben bindim. Ama güverteden sesler geliyordu. Bağırışlar devam ediyordu. Bir taraftan teker teker can salına atıyorlardı.

Daha sonra arkadaşlarla aynı koğuştaki b7 karantina koğuşunda o bağırışların Çağlar isimli arkadaşla tekme vurdukları ve zebanilerden birinin paralar paralar diye 3 defa seslendiği ve askerlerin de güverteye çıkarak silah çektikleri ve ciddi bir itiş kakışmanın olduğunu anlattılar.

Daha sonra Sefa abiyi-ismini sonradan öğrendim- güvenlikçi arkadaşı can salına havadan pat diye düştü ve zebaniler hala birbirlerine birşeyler söyleyip bağırarak konuşuyorlardı. Bu arada Bedrettin isimli eski polis arkadaşın bu can salının küçük olduğunu parmağı ile işaret ederek 1 tane daha diye gönderin diye bağırıyordu.

Yunan Sahil Güvenlik veya kurtarma gemisi bizi bırakıp Yeşilova körfezi açıklarına gerisin geriye kaçmışlardı. Bu arada can sandalı tahminen yaklaşık olarak 2X2 m2 tam dörtgen biçimde dış ve içinde yanıp sönen bir ışık vardı. Sandalın içerisinde tıks tıks olmuştuk ve 10 kişi birbirimizin üzerinde idik. Bir arkadaşımız çantalarımızı atalım batacağız dedi. Hatta 2 arkadaş hemen çantaları atmışlardı. Ben hemen sandala baktım, arkadaşlara ihtiyaç olmaz atmayın bu sandal batmaz benim de şişme botum var diyerek arkadaşların korkusunu heyecanını almaya çalışıyordum. Her ne olursa olsun botu bırakmamalarını söylüyordum. Bir balıkçı teknesinin gelip kurtarmasını çok istiyorduk. Bu arada herkes farklı fikirler söylüyordu. Bir taraftan Sahil Güvenliğin geleceğini tahmin ediyorduk. İki kişi yüzerek itelim veya elimizle kürek çekelim vs.vs. Herkes birşeyler söylüyordu. Bendeki sıkıntı, mesanem dolmuştu. Kendimi zor tutuyordum. Hafif yandaki arkadaşla dillendirdim. O da aynı durumda olduğunu söyledi. Arkadaşlardan bir pet şişe alarak sırtımı döndüm ve tam 3 şişe küçük abdestimi yaptım. Sonra da yanımdaki arkadaş aynı şekilde rahatladı. Bedrettin isimli arkadaş çok ılık çaldı. Bağırıldı çok ama sesimizi duyan yoktu. Yavaş yavaş etraf aydınlanmaya başlamıştı. Neticede saat 7.50 gibi dışarıdan sesler geliyordu. Yunan unsurları tarafından itilen düzensiz göçmenlerin olduğu bir adet can sandalı tespit edildi diye geliyordu.

Anladık ki ve gördük ki (bizim demeye dilim varmıyor) sahil güvenlik ekipleri kameraya alıyor, olmadı yeniden çekiyor. Sonunda bize seslendiler, korkmayın size yardımcı olacağız kurtuldunuz gibi şeyler söylüyorlar. Hatta Türkçe bilen var mı dedi. Bedrettin isimli arkadaş hepimiz Türküz dedi. Ama onlar bizim dediklerimizi duymuyorlardı. Tek tek güverteye çıktık. Askerler, yiyecek içecek var size yardımcı olacağız dediler. Birer tane battaniye verdiler. Kimliklerimizi toplayıp, Fetö/PDY den işlem gördüğümüzü öğrenir öğrenmez sanki Yunan polislerin kaba davranışlarının yerini Türk polisinin davranışları almıştı. MP 5 leri alarak etrafımızı sardılar. Konuşmalarının tonu bile değişti. Hem bağırıyor hem fırçalar gibi konuşuyorlardı. **Bir taraftan yağmur yağıyordu bizi güvertede yağmurun altında tutuyorlardı ve sahil güvenlik gemisi yavaş yavaş gidiyordu. Bir bardak su bile vermediler.**

Hatta bir bayan arkadaş vardı, Ayaklarımı hissetmiyorum şuraya oturabilir miyim dedi, ona da izin vermediler. Gördüklerim karşısında şaşkınlığım bir kat daha artmıştı. 20 dakikalık yolu 1,5 , 2 saatte alarak Hisarönü iskelesine yanaştı. Hemen gideceksiniz hemen gideceksiniz diyerek saat 3,5 , 4 e kadar güvertede beklettiler. Bu bekleme anında hiçbir ihtiyacımız karşılanmadı. Hatta bir arkadaş, lavaboya götürmezlerse olduğu yere tuvaletini yapacağını söyleyince lavaboya gitmemize izin verdiler.

Saat 16.00 sıralarında Muğla Kom Ekipleri alarak yola çıktık ve yine yeniden kaldığımız yere doğru yol aldık.

13.01.2021 ;	19.30-20.00 gibi yolculuk,
14.01.2021 ;	23.30-03.30 gibi Rodos
14.01.2021;	05.30 Yalova Açıkları,
	09.30 Hisarönü limanına geldiler,
15.01.2021	Marmaris Adliyesinde tutuklandık,
16.01.2021	03.00-04.00 Mugla E tipi Kapalı İnfaz Ceza Kurumu

YUNAN POLİSLERİ BİZİ SURİYELİ KAÇAKÇILARA TESLİM ETTİ; ONLAR DA BİZİ TÜRKİYEYE GERİ İTTİLER

Ben ev hanımıydım, kocam da devlet memuru olarak çalışıyordu. Ankara Sincan'da yaşıyorduk. 15 Temmuz sonrasında kocama yapılan suçlamalar nedeniyle Kocam 2018 yılı Kasım ayında kaçak yollarla Yunanistana geçmek zorunda kaldı. Ardından da Avrupa ya geçmişti. Oturum aldıktan sonra bizlerin de oraya gidebilmemiz için gerekli başvurularda bulunmuştum. Çocuklarımızın pasaportlarını aldım. Fakat kocam hakkındaki suçlamalardan dolayı bana da yurt dışına çıkma yasağı konuldu ve pasaport verilmedi.

Aile birleşimi onaylanmıştı fakat karar bizi çok da sevindirmedi. Çünkü eşime oturum veren ülke, 18 yaş üzerindeki çocukları aile birleşimi kapsamının dışında değerlendirip, büyük çocuklarımıza oturum hakkı vermemişti. Bu nedenle küçük çocuklarımı çok zor şartlar altında ilk önce Norveçe gönderebilmişim. Çünkü eşimin olduğu ülkeye direk uçuşu olan THY kızımızın yaşı çok küçük olduğu için yalnız başına seyahat edemeyeceğini söyleyerek uçak bileti vermediler. Ben de Sun Expres'ten bilet alıp, Konya Havaalanından Norveçin Başkenti Oslo'ya gönderdim. 3 küçük çocuğumuzu babaları Norveçe giderek oradan alıp kendi ülkesine dönmüşlerdi.

Ben de pasaport alabilmek için devlet kurumlarına bir çok yere başvuruda bulundum. Ama bunlardan hep ret kararı aldık ve hiç bir kurum da neden yasak konulduğu hakkında herhangi bir açıklamada bulunmadı. Biz de ailecek bir araya gelebilmek için son çare olan kaçak yollara başvurduk. Kocam ihraç edildikten sonra biz de Tekirdağ'a taşınmıştık.

2020 yılı Ağustos ayının son günlerinde yaşamış olduğumuz Tekirdağ'dan Edirne'ye yolculuğa çıktım. Gece saat 12 civarında Edirne'de kaçakçılarla buluştuk. Kaçakçılar bizi alıp sınırda bir yere götürdüler. Burada küçük bir kulubede sabaha kadar bekledik. Kaçakçılar bizi nehir kenarına getirdiler ve küçük bir tekneye binmemizi istediler. Biz can yeleği istedik, kaçakçılar bize "can yeleklerini vereceğiz" dediler ama bize can yeleği vermediler.

Bir tekneye tam 23 kişi bindik, yaklaşık 15 dakikalık nehir yolculuğundan sonra, sabah 7 buçukta karşı tarafa geçtik. Bizi tekneden indirdiler. Daha sonra biz telleri keserek karşı tarafa geçtik, iki gruba ayrıldık. İlk grup Yunanistan içlerine doğru ilerledi. Biz orada saklandık daha önceki grubun Yunanistan görevlilerine teslim olduğunu öğrendik, biz de saklandığımız yerden çıktık sınırdan daha iç kısımlara ilerlemek ve Yunan görevlilere teslim olarak bir an evvel mültecilik işlemlerini başlatabilmek için orman içerisinde yürüyorduk. Arkamızdan askerlerin seslerini duyduk. Silahlarını bize doğrultan 3 asker gördük. Askerler bizim teslim olmamızı istiyorlardı.

Grubumuzda bulunan bir arkadaş askerler ile İngilizce konuşarak “biz Tayyip Erdoğan’ın zulmünden kaçıyoruz” dedik. Ondan sonra askerler bizi aldılar ellerimizdeki poşet ve çantaları yere koymamızı ve beklememizi söylediler. Daha sonra bir asker yanımıza geldi, karşımızda durdu ve elindeki tüfeğin namlusundaki mermiyi çıkararak gözlerimizin önünde yere düşürdü. Orada biraz daha bekledik, sonra beyaz renkli kapalı kasa bir minibüs geldi bizim kimliklerimizi telefonlarımızı topladılar. Bizi o araca bindirdiler.

Aracın içi çok kirli ve pisti. Süresini tam olarak hatırlayamadığım bir yolculuktan sonra, bizi bir yere götürdüler. Aracı durdurarak daha sonra aracın kapısını açıp, bize “burada çok fazla pandemi var, sizi burada tren garına bırakıyoruz trene binin Selanik’e veya Atina’ya gidin” dediler. Bizim telefonlarımızı ve kimliklerimizi de geri verdiler. Biz terminale gittiğimizde zaten tren gitmişti, otobüs ise akşam saat 7 de Atinaya hareket edecekti. Biz orada beklemeye ve akşam otobüsüne binmeye karar verdik. Gün boyunca terminal civarında bekledik, bir kafeteryada bir şeyler yedik, daha sonra biletlerimizi almak üzere aramızdan iki arkadaş bilet almaya gönderdik.

Bilet alıp geldikten sonra artık gitmek için son hazırlıklarımızı yaptık, ben ve gruptaki diğer hanımefendi lavaboya gittik. Çıktığımızda karşı tarafa beyaz bir araç geldi, içinde polisler vardı. Aracı bizim bilet aldığımız otobüsün arkasına çekerek yanımıza doğru geldiler. Bize bağırarak kimlik ve pasaport istediler. Pasaportumuzun olmadığını söyledik bağırmaya başladılar. Yanımızdaki bir abi hemen telefonundan direkt avukatı görüntülü aradı ama askerler hiçbir şekilde avukat ile konuşmadan direkt telefonlarımızı topladılar ve bir poşete koydular.

Bizi alan polisler Yunanistan sınırları içerisinde yaşadıklarımızı anlattık, bizi ilk alan asker ve polislerin bize söylediklerini onlara ilettik, fakat hiçbir şekilde bizi dinlemediler. Bu polisler bizi kapalı kasa bir kamyonete bindirdiler. Dağlık gibi bir yere getirdiler. Kapıyı açtıklarında karşımızda aynı araçtan bir tane daha vardı biz iki aracın ortasında durduk. Orada 6-7 tane polis vardı. Elleri siyah ve mavi eldiven takmışlardı. Ben “bu insanlar herhalde bizi öldürüp, organlarımızı alacaklar” diye düşündüm. Polisler Yunanistan’dan aldığımız ve yanımızda bulunan; su olsun, yiyecekler olsun, biletlerimiz olsun, hepsini topladılar, hatta sakız ambalajlarını da aldılar. Bizlere önce kaba arama yaptılar, sonra dedektör ile de aradılar. Abilerin ceplerine baktılar üstlerini aradılar. Bizi başka bir polis aracına bindirdiler. Nereye gittiğimizi bilmiyorduk, indiğimizde karşımızda kocaman askeri siyah bir araç vardı ve 6-7 tane siyah maskeli bere takmış ellerinde demir sopalar olan polis veya askerlere teslim ettiler ve onlar da bizi araca bindirerek götürdüler.

Belli bir süre gittikten sonra araç tekrardan durdu. Kapıyı açtılar ellerinde küçük bir fener vardı. O feneri tutarak 3 abiyi aşağı çağırdılar onlar aşağı gittikten sonra onları aşağıda dövdüklerini düşünüyorum. Çünkü bir takım sesler geliyordu. Sonra kapı açıldı onlardan biri çok hızlı bir şekilde içeri girdi ve yanıma oturarak (Bu gencin adı Abdullah olarak biliyorum) “Abla beni dövdüler ve paramızı aldılar” dedi çocuğun psikolojisinin bozulduğunu düşündük, diğer abiler de çocuğa sakin olması gerektiğini söylüyorlardı. Daha sonra yanımızdaki abilerden biri bana dedi ki “Abla yanında para varsa bana ver aşağıda paraları alıyorlar dedi” ben de bütün parayı abiye verdim.

Araba kısa bir süre gittikten sonra durdu bu sefer tekrar kapı açıldı ve bana doğru ışığı tuttular ve aşağı çağırdılar. Ben de kalktım “Allah’ım dedim eğer namusuna bir şey gelecekse sen benim burada canımı al diye dua ettim” ve aşağı indim. İndikten sonra kapıyı kapattılar. O kadar çok korkmuştum ki korkudan altıma işemiştım ve yol boyunca idranımı tutamamıştım. Askerler ellerindeki demir çubuklarla göğsüme vurdular. Bir şeyler diyorlardı ve etrafında dönüyorlardı. Ben de onlara onları anlamadığımı söylemeye çalıştım. Boynumda para kesesi gibi bir şey vardı onu sordular ve onu gösterdim. Bir şeyler soruyorlardı anlamıyorum diyordum daha sonra kapıyı açtılar gidebilirsin dediler. Arabaya bindim araba bir süre gittikten sonra yine aynı şekilde yanımızdaki ablayı da aşağı indirdiler ona da aynı şekilde yapmışlar.

Ablanın yanında 2 çocuk vardı. Ona da bu çocukların kimin çocuğu olduğunu sormuşlar. Daha sonra abla da arabaya geri geldi. Araç uzun bir süre gittikten sonra artık bizi kampa götürmeyeceklerini, bizleri nehre atacaklar diye düşündük. Biraz gittikten sonra başka bir yerde durduk orada kapıyı açtılar karşımızda, üzerinde “polis” yazısı olan karakola benzeyen bir bina vardı. Ayrıca binanın önünde

de
birçok insan vardı. Bizi sonunda kampa getirdiler diye düşünerek sevindik. Bizi burada araçtan hiç indirmediler.

Dışarıdan bağırma sesleri geliyordu. Ama biz dışarıda neler olduğunu bilmiyorduk. Merak ediyorduk. Kapıyı açtılar karşımızda yaklaşık Suriye, Afganistan, belki Irak kökenli 30 genç vardı. Bu çocukları döverek getiriyorlardı. Gençleri araçlara bindirdiler. Gençler aracın içerisinde aracı tekmeleyip, bağırıyorlardı. Biz aracın içerisinde bir kenarda oturuyorduk. Daha sonra o gençlerden de birkaç tanesini de aynı şekilde aşağı indirip döverek paralarını aldılar.

Gece karanlığında uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra bir yere geldik araç durdu. Hepimizi aşağı indirdiler. Bizleri diz çöktürterek ellerimizi başımızın üstünde birleştirmemizi istediler. Etrafımızda dönüyorlardı canlarının istediklerine vuruyorlardı. 4-5 kere aynı şekilde aracı durdurup, bizleri aşağıya indirdiler. Daha sonra araç giderken bir yerde, yol kenarında durdular. Arabanın durduğu yerin yol üzerinde olduğunu görebiliyorduk.

Sonra bir genç kıızı arabaya getirdiler. Bu kız Kürt siyasi hareketinin üyesi olduğunu ve bu nedenle ülkeden kaçtığını söyledi. Arabaya binen genç kız dedi ki “biliyor musunuz kampa gidiyoruz” bizde ona “ne kampı” dedik. Genç kız “ya hayır beni karakola götürdüler, benim resimlerimi çektiler, işlemlerimi yaptılar, bana dediler ki seni kampa götürüyoruz” dedi. Biz de hayır dedik birden kız arabada sinir krizi geçirmeye başladı, arabaki gençler arabayı tekmelemeye başlayarak bağırıp, ıslık çalarak, aracın durmasını sağladılar. Araç durdu askerler de gelip, kapılara vurarak kapıyı açıp, kızgın bir şekilde “ne oldu niye bağırıyorsunuz” diye bize bağırıyorlardı. Biz de kıızı göstererek onlara İngilizce kızın krize girdiğini, yardımcı olmaları gerektiğini söyledik.

Onlar da kıza içirmemiz için bir tane su verdiler. Kapıyı biraz açık tutup beklediler. Kız biraz kendine geldikten sonra kapıyı kapattılar ve tekrar yola devam ettik. Yine aynı şekil bizi aşağı indirdiler bizi yine dizlerimizin üstünde ellerimiz başımızın üstünde bir şekilde bekletiyorlardı. Genç kız askerin yanına gitti ve onunla konuşmaya çalıştı ve ağlıyordu. Askerler onu başka bir tarafa götürdüler. Diğer araca bindirdiler. Bizleri yeniden arabaya bindirerek yola çıktık. Araç en son bir yere geldi, dışarıdan su sesi duyuluyordu. Artık deport edildiğimizden emin olmuştuk. Aracın kapısı son kez açıldı, hepimizi aşağı indirdiler. İndiğimiz yer Meriç Nehrinin kenarı Yunanistan sınırındı. Bizi sınıra getiren maskeli kişilerden biri siyah bir bot getirdi.

Siyah botu getirdiler, etrafta ellerinde tüfek olan askerler bekliyorlardı. Bot ile sığınmacıları nehirden Biz 6-7 kişi bota bindik, bizimle birlikte yukarıda bahsettiğim kriz geçiren kız da aynı botun içerisindeydi. Fakat bot yarıya kadar su doluydu yanımdaki genç psikolojisi bozulduğu için hala onlara “ne olur bizi göndermeyin Tayyip bize zulüm işkence ediyor” diyordu. Ben de ona “zaten yolun sonuna gelmişiz bizi Türkiye sınırına getirdiler” dedim. Nehirde biraz ilerledikten sonra bize “inin!! çabuk inin” diye bağıryorlardı. Biz de onlara inecek hiçbir yer yok, hatta tutunacak bir dal bile olmadığını söyledik takat bizi dirsekleri ile ittirip suya atıyorlardı. Ben de botun içerisinde ayağa kalktığım zaman direkt suya düştüm.

Ben yüzmeye bilmiyorum. Suda boğuluyordum, beni kurtarın diye bağıryordum. Can korkusu ve boğulma tehlikesiyle “siz ne biçim insanlarsınız, Müslüman değil misiniz kurtarın burada ölüyoruz” diye bağıryordum. Genç bir Suriyeli bana elini uzattı ben de onun elinden tuttum. O genç beni çekmeye çalışıyordu ama gücü yetmiyordu. Daha sonra ona da başka bir Suriyeli genç yardımcı olarak beni kıyıya çekerek kurtardılar. Çıktığımız yerde dikenler vardı. Dikenler vücudumuzun birçok yerini yaralamıştı. Kıyıya çıktıktan sonra o Suriyeli genç bana “abla sen nerelisin” dedi. Ben Türk’üm” dedim. Burada bizim gruptaki abilerden ve daha önce bot ile geçenlerden biri kolumdan tuttu “Abla gel bizim arkadaşlar bu taraftalar” diyerek direkt Abdullah ile birlikte o abilerin olduğu yere gittik. Bizden önce geçen abiler karar almışlar “Birimiz burada bekleyeyim gelen abla ile Abdullah abiyi bulalım” diye. Artık Suriyeli ve Afganistanlılar ile birlikte kalabalık bir grup olarak Türkiye tarafına geçmiştik.

Türk askerleri “teslim olun” diye bağıryorlardı. Bizde buradan hemen ayrılmaya karar verdik, gidelim dedik yola çıktık ama nereye gideceğimizi bilemiyorduk. Her taraf çamurdu, sanırım pirinç tarlalarıydı batıyorduk. Çamurların içinde yürümeye başladık ne kadar ya da kaç saat yürüdük bilemiyorum ama artık o kadar yorulduk ki ayrıca nehre düştüğüm için ıslanmıştım ve hepimiz üşüyorduk. Yanımızdaki 2 çocuk ile birlikte soğuktan titremeye başladık hava karanlık olduğundan nereye gittiğimizi de bilemiyorduk. Bir yerde oturduk orada biraz dinlendik. Çünkü çok yorulmuştuk. Biraz dinlendikten

sonra yürümeye başladık fakat bir yere geldik abilerden biri önümüzün bataklık olduğunu kadınların ve çocukların oradan geçemeyeceğini, onları tehlikeye atmamak gerektiğini söyledi. Biz de başka bir yoldan yürümeye devam ettik. Fakat grubumuzdaki arkadaşlardan biri bizden ayrılmıştı. Diğer iki kişi de onun peşinden gittiler. Böylece grubumuz ikiye bölündü. Ben ve biri 9 diğeri 4 yaşında iki çocuğu olan bir aile toplam 5 kişi birlikte hareket ettik.

Fakat hepimiz yorgunduk ve üşüyorduk. Ailenin babası 9 yaşındaki büyük çocuklarını uzun süre sırtında taşımış ve yorulmuştu. Bir yerde durduk, abi dizleri üzerine çökerek artık teslim olmak istiyordu. Eşine dönerek "o feneri bana ver, feneri yakayım da askerler gelip bizi bulsunlar" dedi. Ben hemen itiraz ettim abiye engel oldum. "Abi ne yapıyorsunuz? Yunan askerleri bize neler yaptı gördünüz. Türk askeri daha fazlasını yapar. Burda biraz dinlenelim sonra yeniden hareket ederiz. Eğer yolda yakalanırsak artık yapacağımız bir şey yok demektir. Ama ben asla teslim olmam" dedim. Kısa bir süre dinlendikten sonra, tekrar yürümeye başladık, sonra bir köye geldik köyde camiye gördük, beraber yürüdüğümüz abi dedi ki "gidelim durumu imama anlatalım, biraz camide ısınalım" dedi. Ben yine itiraz ettim. Dedim ki "abi sen ne yapıyorsun? İmamların tamamı zaten Tayyip'in adamı, direkt bizi ihbar edip yakalatır." Bu itirazım üzerine abi camiye gitmekten vazgeçti.

Biz bir mısır tarlasında saklandık, yanımızdaki abi "ben yola bakayım araç falan durdurabilirsem gideriz" dedi. Gidip bakıp geldi dedi ki "orada askerler var" biz de mısır tarlasının içinde bir süre daha saklandık. Hava çok soğuktu ve üşüyorduk. Sabaha yakın askerlerin nöbet değişiminde askerler gelip yanımızdan geçiyorlardı.

Sabah ezanı okundu cami de dağıldıktan sonra biz oradan çıktık biraz yürüdük sonra yola doğru geldik. Hiçbir araç durmadı. Daha sonra birazda tren raylarının üzerinde yürüdük Sonra karşıda bir otel yazısı gördük, abi oraya doğru gitti bir tane taksi ile anlaştı. Taksici geldi bizi aldı bize "yoksa siz kaçakçı mısınız yada Yunanistan'a mı kaçuyorsunuz" diye sorular sordu. Biz de hayır dedik biz burada çalışmaya geldik dediysek de sürücü bize inanmamıştı. Allah'a şükür adam iyi biriymiş ki "aramanız falan varsa yollarda bir çok yerde uygulama var ben sizi başka yoldan götürüyüm" dedi.

Biz işçi olduğumuzu söyledik ama adam bizim durumumuzu anlamıştı ve bizi başka bir yoldan Tekirdağ'a götürdü. Artık bizim eve gelmiştik. Evden uzak bir yerde taksiden indik. Çünkü hala çok korkuyorduk ve taksicinin bizi ihbar edebileceğini düşünüyorduk. Ben yanımdaki aileye "ben bir evi kontrol edeyim, çocuklarım evde mi bilmiyorum, ben gittikten sonra çocuklar evden ayrılmış olabilirler" dedim ve onlardan ayrıldım.

Eve geldiğimde ailemin bizim deport edildiğimizden haberi yoktu. Bizi Yunanistan'da kamptayız sanıyorlardı. Beni kapının önünde bitkin bir şekilde görünce çok şaşırmışlardı. Ben durumu kısaca onlara anlattım ve benimle birlikte gelen bir aile olduğunu onların henüz gidecek bir yerleri olmadığı için bizde misafir olacaklarını söyleyip, hemen elbiselerimi bile değiştirmeden sokağa çıktım ve aileyi aradım. Aile ile sokakta karşılaştınca çok sevindiler ve bana "abla seni gördüğüme çok sevindim, bir ara acaba bizi bırakıp gitti mi diye düşündüm" dedi. Ben de "yok öyle bir şey olur mu? biz aynı yolun yolcularıyız" dedim. Ailenin diğer fertleriyle birlikte bizim eve gittik aile bizim evde bir hafta kadar misafir oldu.

Elimizden telefonlarımız Yunan asker ve/veya polisleri tarafından alındığı için misafir ailenin akrabalarına ulaşma imkanı yoktu. O nedenle yeni bir telefon alarak akrabalarına ulaştı. Ailenin kimliği yanlarında olmadığı için akrabaları gerekli hazırlığı yaparak, geldiğimizden 1 hafta sonra aileyi özel bir araba ile memleketlerine götürdüler.

Aile ile birlikte kaldığımız süre boyunca ailenin reisi her gün hatta günde birkaç kez "Abla eğer tekrar gitmeye karar verirsen birlikte gidelim diyordu, fakat eşi tekrar aynı problemleri yaşarsın korkusuyla çıkmayı pek düşünmüyordu. Açıkçası ben de istemiyordum ve çok korkuyordum. Eve geldikten sonra hem misafirlerimizin hem de benim vücudumda ve yüzümüzde kızarıklıklar, şişkinlikler ve kaşıntı meydana geldi. Bu sorunlar bende yaklaşık 1 ay kadar devam etti.

Kocam oturumu olan ülkeyi arayıp tekrar nehri geçmem gerektiğini; benim çocukların yanlarında olmaya ve desteğime ihtiyaçları olduğunu özellikle küçük kızımın çok özlediğini ve üzüldüğünü söyleyerek beni ikna etmeye çalışıyordu. Fakat ben aynı sorunları tekrar yaşamak istemediğimi, eğer aynı sorunlar ile karşılaşsak bu sefer kesinlikle delireceğimi söyleyerek tekrar denemeyi istemediğimi söylüyordum. Ancak Yunanistandan geri geldikten sonra tekrar birkaç kuruma başvuruda bulunarak pasaport almayı denedim, fakat yine aynı sonuç ile karşılaştım.

Artık pasaport alamayacağıma ikna olmuşum ve istemeyerek de olsa kocamın teklifini kabul ettim. Kocam da beni cesaretlendirmek için "sen Türkiye'den çıkmadan önce ben Yunanistan'a gideceğim ve seni orada bekleyip sınırdan alacağım" dedi. Ben de tekrar çıkmaya karar verdim. Kaçakçılar ile gerekli irtibatı kurduk. Çıkış tarihimiz belirlendi. Bu sırada Kocam Yunanistana geçip beni Türkiye Yunanistan sınırına yakın Dedeağaç'ta bekliyordu. Biz tekrar Tekirdağ'dan sabah saat 7 gibi yola çıkıp, Edirne'de kaçakçılar ile buluştuk. Kaçakçılar beni bir arabaya bindirdiler. Araçta bir aile vardı. Ailenin çocukları çok korkmuşlardı. Ben tecrübeli olduğum için onlara yardımcı olmaya çalışıyordum. Gündüz saat 12 gibi nehirin kenarına geldik. Çok kısa sürede Yunan kıyılarına ulaşmıştık. Birlikte

çıktığımız aile Yunan askeri kulelerini görünce hemen oraya doğru yönelerek, gidip teslim olalım dedi. Ben kabul etmedim, başımdan geçenleri anlattım. Abi ve eşi bir telaşla çocuklarını alarak hızla oradan uzaklaşmaya başladılar. Yaklaşık 2 saat kadar sınırdan içeriye doğru yürüdük. Yol boyunca 4-5 tel örgüsünün altından veya üstünden geçtik. Telefonlarımız çekmiyordu, kimse ile irtibat kuramadık. Sonra kocam ile irtibat kurabildik ve kocam araç sesi duyduğumuz yöne doğru ilerlememizi söyledi.

Kısa bir süre sonra tarlaların arasından çıktık. Kocam tarlaların arasındaki yol üzerinde bizi bekliyordu. Benim çantamı arabaya koydu, yanında getirdiği su ve yiyecekleri o aileye verdi onlara da kasabanın yerini göstererek ailenin yanından ayrıldık. Kocam ile birlikte önce Dedeagaç'a gittik. Kocam kaldığı ülkenin Atina Konsolosluğunu arayıp durumumuzu anlattı. Oradaki görevli "eşiniz kaçak yollar ile sınırı geçtiği için bir polis karakoluna gidip teslim olmamı, oradan bir polis kağıdı almamız gerektiğini" söylemişler.

Daha önce yaşadığım sorunları tekrar yaşamamak için sınırdan biran evvel uzaklaşmak istiyorduk. Bu nedenle hemen Selanik'e gidip, Selanik'te polise teslim olmayı düşündük. Kocam kiraladığı aracı Selanik'e gitmek için yeniden kiralamak istedi fakat firma Selanik'e araç kiralamadıklarını söylemeleri üzerine aracı teslim etti ve havaalanına gittik. Maalesef uçağa binmeye cesaret edemedik, polislerin yakalayabileceğinden korkuyorduk.

Kocam havaalanından bir araç kiralayarak gece Selanik'e gittik. Selanikte Yunanlı bir avukat ile görüştük. Avukata yaşadıklarımızı anlattığımızda "deport edildiğinizi burada polisler anlatamayız, eğer anlatıklarınızı kayda geçirlerse gerekli işlemleri yapmak zorunda kalırlar, bu da pek mümkün değildir. Çünkü mültecilerin deport edilmesi büyük bir suçtur" dedi.

Avukat ile birlikte polis karakolunun bulunduğu bölgeye gittik. O gün şimdi ne olduğunu hatırlamıyorum ama miting, pretosto gibi bir eylem vardı. Biz aşağıda kafeteryada bekledik avukat polislerle görüştüktan sonra yanımıza geldi. "Bugün bütün polisler görevliymiş bizim işlemi yapacak polisler de büroda yokmuş, bugün gidin yarın gelin demişler." Ertesi gün yine aynı yere gittik avukat polisler ile görüştü polisler "oturum kartı olduğu için kendilerinin yapabileceği herhangi bir şey olmadığını Avrupa Birliği içerisinde her yere rahatlıkla seyahat edebileceğimizi bunun için herhangi bir belge veremeyeceklerini" söylemişler.

Bu durumu avukat oturumumuz olan ülkenin Büyükelçiliğine de bildirdi ayrıca bir de e mail yazdı. Artık biraz olsun rahatlamıştık. Selanikte 4 gün kadar kalmıştık. Ertesi gün Atinaya otobus bileti aldık ve gece Atinaya ulaştık. Orada da konsolosluktaki işlemlerimiz yaklaşık bir hafta sürdü. Bir haftanın

sonunda konsolosluk belgelerimizi düzenleyerek „tek taraflı seyahat belgesi” verdiler. 16 Ekim 2020’de Avrupa ya geldik.

Kocam beni almaya geldiğinde yaklaşık 15 gün Yunanistan’da yaşamak zorunda kalmış, bu süre içerisinde çocuklarımızı bulunduğu ülkede daha önce Ankarada aynı işyerinde çalıştığı bir aileye teslim etmiş. Bu 3 küçük çocuk orada 1 hafta kalmışlar. Daha sonra yine hizmetten bir aile olan ve oğulları, oğlumuz ile aynı taekwondo salonuna giden ailenin yanında 1 hafta kalmışlardı.

“Alıştığımız yolun dışına çıktığımız zaman her şeyimizi
kaybettiğimizi düşünürüz ama yeni bir şey ancak o
zaman başlayabilir.”

TOLSTOY

